

NAŠE ZUŠka JE „DÁMA V LETECH“

V letošním roce 2009 slavíme krásné jubileum naší školy. Dalo by se říci, že z mladé, rozervané a pubertální mladé holky se stala za tu dobu velmi vážená postarší dáma v těch nejlepších letech.

Její narození opravdu nebylo lehké (rok 1938 byl všeobecně pro naši zem velmi smutným obdobím), dospívání jí šlo ale k duhu a ve svém pomyslném důchodovém věku je z ní právem sebevědomá a uctívaná instituce, jejíž poslání je nejen všeobecně prospěšné, ale především laskavé, tvůrčí, starající se s láskou i důsledností stále o tu nejmladší generaci malých i mladých muzikantů, tanečnicků a výtvarníků.

Přejeme jí do dalších let, aby byla stále naplněna žáky, kteří jí budou dělat radost dobrou muzikou, tanečními kroky i pěknými malbami i dalšími uměleckými dovednostmi. Ať jí nadále zachovají přízeň rodiče všech žáků, posluchači koncertů, návštěvníci tanečních vystoupení či vernisáží, zejména pak její zřizovatel Město Jičín.

Bc. Jaroslava Komárková
ředitelka školy

Předchůdkyní naší ZUŠky byla v letech 1921-1923 hudební škola, která byla založena Československou jednotou hudebních stavů v Praze. 16.11.1921 tato škola rozvíjí pedagogickou činnost v sále sokolovny koncertem učitelů. Na škole v té době učili J.Muzika a N.Muziková na housle, R.Elsnicová - zpěv, J.Patsch - klavír a F.Doskočil nauce o harmonii.

V té době měla škola hodně žáků a učitelé byli placeni ze školného. Správcem této školy byl jmenován dirigent a učitel hudby Jan Patsch (1872-1944) - významný kulturní pracovník v oblasti hudby. Pod jeho vedením v roce 1923 provedl Hudební spolek společně s jičínskými ochotníky operu „Eva“ od skladatele J.B.Foerster (po kterém od roku 1942 nese škola jméno). Jako poděkování za příkladné provedení tohoto díla věnoval sám skladatel Jičínu klavírní skladbu nazvanou - „Jičínská suita“.

Škola se ale postupně začala potýkat s finančními problémy, a tak se snažila obstarat subvence a dary. V té době z důvodu špatného placení odešel ze školy J.Muzika a J.Patsch. Správcem školy se stal František Zika - absolvent houslového oddělení prof.Ševčíka, který zde učil hře na housle. Během existence školy nastal však úbytek žáků a jičínská veřejnost nebyla této škole dostatečně nakloněna. V místním časopisu „Krakonoš“ z 2.9. 1923 vyšla tato zpráva: “ Ředitel zdejší hudební školy pan F.Zika na své místo v posledních dnech prázdnin rezignoval. Z té příčiny se vyučování na této škole přerušuje až do doby, kdy bude získán nový ředitel.” Ten však získán nebyl a škola byla zrušena a až do roku 1938 se v Jičíně hudbě vyučovalo pouze soukromě.

Teprve politická situace v září 1938, která nakonec vyústila ve smutně proslulý mnichovský diktát způsobila, že v důsledku obsazování pohraničních oblastí se musela státní subvencovaná hudební a pěvecká škola z České Lípy (která byla založena v roce 1928), vystěhovat. Tehdejší její ředitel pan Jan Douša se snažil uplatnit tuto školu v některém vnitrozemském městě, ale nikde o ni zájem nebyl. Až v městě Jičíně, kde v tehdejší městské radě zasedal mj. JUDr.Svatopluk Volf, tehdy majitel advokátní

kanceláře, nadšený hudebník-amatér vysoké úrovně a podporoval vše, co jen s hudebním uměním souviselo, nalezly právě jeho zásluhou návrhy k umístění hudební školy z České Lípy sluchu a město Jičín přijalo tento hudební ústav pod svoje ochranná křídla. Od 1.ledna 1939 měl Jičín svoji Městskou hudební školu subvencovanou státem a výuka byla zahájena hrou na housle, klavír a hudební teorií.

Od 1.9.1988 je otevřena pobočka školy také v Sobotce. Zde se vyučovalo oboru hudebnímu, tanečnímu a později i výtvarnému; v současné době se zde vyučuje hře na klavír, keyboard, zobcovou flétnu, kytaru a zpěv. Od 1.září 1995 se vyučovalo oboru hudebnímu a výtvarnému také v pobočce v Libáni, ale z personálních důvodů byla výuka od roku 1999 zrušena.

Ředitelé školy:

1. 1. 1939 - 1. 3. 1946

Karel Koupil (absolvent pražské konzervatoře, obor housle)

1. 3. 1946 – 31. 8. 1973

Josef Měšťan (absolvent pražské konzervatoře, obor klavír)

1. 9. 1973 - 31. 8. 1984

PaedDr. Milan Roček (absolvent filozofické a pedagogické fakulty University Karlovy)

1. 9. 1985 - 4. 3. 1990

MgA. Ladislav Vošvrda (absolvent konzervatoře v Kroměříži a brněnské JAMU ve hře na violu)

5. 3. 1990 - 8. 11. 1993

Břetislava Matějková (absolventka brněnské konzervatoře, obor klavír)

15. 11. 1993 – dosud

Bc. Jaroslava Komárková (absolventka pražské konzervatoře ve hře na lesní roh a Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy, obor školský management)

NAPSALI NÁM, NAPSALI O NÁS...

„Jen málokdo z nás si dovede představit, kolik absolventů či pedagogů prošlo za sedmdesát let pomyslnou branou této školy. Dnes má jičínská umělecká škola přes šest set žáků. Ty pomáhá vychovávat a vést k umění, čímž rozvíjí nejen jejich schopnosti, ale utváří celou osobnost. V dnešní přetechtizované a složité době je vztah naší mládeže k umění tím podstatnější, že učí disciplinovanosti a nabízí hodnotné trávení volného času. Neméně záslužný je i podíl školy na kulturním životě Jičína a reprezentace města na významných soutěžích. Nejen jičínské občany mají možnost vychutnat si plody umělecké činnosti, ale i lidé z celé České republiky a zahraničí mohou vidět, jakou koncentraci talentovaných lidí tu máme. Ti nejlepší pak pochopitelně odcházejí šířit slávu své školy a rozvíjet svůj talent do celého světa. Všichni ostatní pak pomáhají vytvářet to, čemu málokdo cizí rozumí: výjimečnou kulturní atmosféru města.

Každý umělecký výtvar, ať už hudební, taneční, výtvarný či literární, je kořením běžného života. Nabízí možnost zastavení a relaxace v uspěchaném životě. Vyzývá v nás mnohdy protichůdné pocity, které nakonec vyústí v úžas. Umění obohacuje ducha, rozšiřuje obzory a je inspirací a potěšením i pro ty méně nadané. Ačkoli je umělecké působení založeno převážně na hlubokém vztahu a zálibě, musíme si uvědomovat, že cesta k uměleckému dílu nemusí být vždy snadná. Obnáší to neustálé pilování umu, boj s trémou a často fyzickou i psychickou dřinou. O to víc si cením všech, učitelů, žáků i rodičů, kteří mají svůj podíl na vytváření a šíření umění v našem krásném městě.

Nejužitečnější ze všech umění je umění být užitečným. (Benjamin Franklin)

Jičínská Základní umělecká škola J. B. Foersterova toto svou uměleckou činností již dlouhou dobu činí. Přejí jí do dalších let mnoho talentovaných studentů, nadšených kantorů a spoustu příznivců.“

Ing. Martin Puš
starosta města Jičína

Kdo si hraje, nezlobí...říká okřídlené rčení. Já bych však toto úsloví trochu pozměnil : „Kdo na něco hraje, kdo zpívá, tančí, maluje či recituje básně – nezlobí“. A nejen že nezlobí, ale dokáže vnímat svět kolem sebe plastičtěji, v celé jeho rozmanitosti a kráse. Ale protože nic není zadarmo, tak k tomu, aby člověk dokázal vychutnat tu úžasnou dimenzi našeho světa nazývanou vznešeně umění, vede dlouhá cesta. A na jejím počátku velmi často stojí – škola. Škola, jejíž oficiální název přirozeně polidštíme milou zkratkou „ZUŠKA“. Škola, kde se dennodenně odehrává úžasný přerod malého človíčka v muzikanta, herce, malíře či tanečníka. A věřte, že se jedná o adrenalinovou záležitost, srovnatelnou s extrémními sporty. Kdo nikdy nevzal nástroj do ruky, kdo se nikdy nepostavil na jeviště, kdo se nikdy nepokusil přiblížit svůj kumšt malým dětem, kdo nesledoval klopnotnou cestu od prvních pokusů se štetcem k vlastním výtvarným vyjádřením – ten nikdy nepochopí, kolik práce, vůle, nervů a trpělivosti se za každým krůčkem vpřed skrývá. Avšak výsledkem tohoto procesu jsou mladí lidé, kteří sice většinou nebudou výkonnými umělci, ale ve volné chvíli vezmou místo televizního

ovladače do ruky kytaru, zamíří na zkoušku pěveckého sboru nebo do galerie či divadla. Lidé, pro které svět bude navždy bohatší a krásnější. A kteří to bohatství budou předávat dál. Zdaleka ne každé lidské snažení je natolik smysluplné!

A proto mi dovolu, abych při příležitosti úctyhodného výročí založení Základní umělecké školy J. B. Foersterova poděkoval všem, kteří zasvětili působení v té naší, jičínské „ZUŠce“ své profesní a mnohdy i osobní životy. Všem učitelkám a učitelům, kteří denně vštěpují svým žákům lásku k umění a poctivému „kumštu“. Mnohdy slýcháváme z různých stran rady, z čeho všeho bychom si měli v cizině vzít příklad a co vše umí jinde lépe. Ale naše základní umělecké školy a jejich kantory nám naopak závidí celý svět. A my v Jičíně velmi dobře víme proč!

Mgr. Richard Koníř
místostarosta města Jičína

„70 let umělecké školy v Jičíně, to je již pěkně dlouhá doba. Myslím si, že bychom měli při této příležitosti vzpomenout všechny ty, kteří tenkrát stáli při začátcích uměleckého školství v Jičíně. Určitě tehdejší zakladatele ani nenapadlo, na jak vysokou úroveň se tato oblast po letech dostane. Za těmi 70 lety vidím tisíce dětí a mladých lidí, kterým škola otevřela nový svět, která je kultivovala a pozitivně ovlivňovala jejich život. Vidím také mnoho učitelů, kteří se věnovali nejen svým žákům, ale byli významnou oporou a hybateli jičínského kulturního života. A samozřejmě vidím také rodiče, kteří byli a jsou si vědomi toho, jak důležitý je duchovní rozvoj jejich dětí. Jičínská škola může být hrdá nejen na svoji minulost, ale také a především, na svoji současnost. Přejí škole, jejím pedagogům i žákům, aby se všem dařilo, aby byli úspěšní a mohli tak dál dávat radost nejen sobě, ale tím také celé jičínské veřejnosti.“

MVDr. Jiří Liška
místopředseda Senátu Parlamentu ČR

„Dostal jsem za úkol od paní ředitelky Komárkové, abych něco napsal do ALMANACHU, který by měl být vydán u příležitosti krásného kulatého výročí založení školy v Jičíně. Přemýšlel jsem o tom, jak to pojmout, jestli formálně popřát, anebo zavzpomínat na časy dávno minulé, kdy i já jsem tuto školu absolvoval. Jelikož si myslím, že almanach by měl být více o zážitcích, ať již kladných či záporných z bývalého působení v této škole, než formální, přicházím se svými zážitky i já.

Okolo roku 1972 jsem po rozhodnutí tatínka „musel“ nastoupit do tehdejší Lidové školy umění. Tatínek rozhodl, že se budu učit ve hře na akordeon. Nemohl jsem o tom moc diskutovat, tak jsem nastoupil. Ale ejhle – v té době se tradovalo, že ten, kdo se chce učit hře na akordeon, musí nejprve absolvovat 1. ročník ve hře na housle, aby si prý „vytříbil hudební sluch“. To víte, nebyl jsem z toho nijak nadšený i vzhledem k tomu, že jsem levák. S houslemi jsem se dost trápil a učitelé brzy pochopili, že bude lepší, když budu hrát rovnou na harmoniku. Další zážitek, na který rád vzpomínám, byli moji učitelé. Pan Josef Kalenský, trpělivý učitel a potom pan Vítězslav Bašus. Ten mne během výuky doprovázel na basu a když se mi něco nepodařilo, hned jsem „za odměnu“ dostal smyčcem přes záda.

I přes to všechno, co jsem absolvoval, na ta léta rád vzpomínám. Můžu si v životě vzpomenout, během mého následného hraní na různých akcích mezi kamarády a na koncertech se synem, který také navštěvuje tuto školu, kde léta zpívá u paní učitelky Svobodové, na svého tatínka, který mi, když se mi do „hudebky“ moc nechtělo, říkal: „Počkej, ty si na mne jednou vzpomeneš, až od Tebe budou chtít, abys někde zahrál“. A měl pravdu, již mnohokrát jsem si na jeho slova vzpomněl a to, co jsem se během učení na akordeon naučil, mi potom pomáhalo, když jsem se jako samouk učil na kytaru, klavír či foukací harmoniku.

Dovolte mi, abych závěrem popřál žákům, studentům a všem zaměstnancům Základní umělecké školy, aby své výročí hezky oslavili, aby měli radost z toho co dělají, ale hlavně, aby se k hudbě, hře na hudební nástroje a dalším oborům, které navštěvují, v životě vždy rádi vraceli.

Ing. Miroslav Kazda

vedoucí odboru školství Městského úřadu v Jičíně

„Když jsem byl požádán paní ředitelkou o napsání „pár“ řádků do tohoto almanachu, napadlo mě, že pár jsou dva a pak už to bylo jednoduché.

MILUJI VÁS, to jsou dvě slova, v kterých je ukryto vše co pro nás osobní, ale i společenský vztah paní ředitelka představuje. Miluji její otevřenost, upřímnost a opravdovost. Opravdovost toho, jak umí žít, jednat s lidmi, opravdovost kamarádství a lásky s kterou své poslání ředitelky ZUŠ vykonává. Její odevzdanost ke své práci s dětmi, ale i s vedením pěveckého sboru byla pro mne vždy vzorem absolutního nasazení.

Když jsem před deseti lety pomáhal sestavovat a v konečné fázi i tisknout předchozí vydání Almanachu ZUŠ, nemohlo mě ani ve snu napadnout, že budu ještě po tak dlouhé době mít možnost se k takové práci vrátit. Každé takové vydání almanachu předpokládá alespoň malé ohlédnutí a hodnocení minulých deseti let. Je to ohlédnutí o to radostnější, že je v těch deseti letech kus obrovské práce, nadšení a výborných výsledků absolventů této školy. Obrovský kus práce celého kolektivu učitelů, který tak dokonale umí skloubit její ředitelka.

Milá paní ředitelko. Co přát v závěru, když už vlastně je to tak, jak má všechno být. Snad to hlavní, co k naplnění snů a přání potřebujeme. Obrovskou horu zdraví a plnou náruč lidí s kterými je nám dobře.“

Miroslav Jiran

člen Rady města Jičína

„Paní ředitelko!

Vážím si Vaší nabídky na příspěví do almanachu. Rozhodně si myslím, že Vaše škola přispěla velkou měrou ke vzdělání a vůbec k všeobecnému "rozhledu" nebo, jak by se dalo říci, k upevnění sebevědomí mých dcer. Odmalička k Vám chodily rády a s velkým nadšením, které se přenášelo i na mne, alespoň jsem mohla doma poslouchat, jak hrají (což jsem sama nemohla). Dnes Pavlína zpívá ve dvou kapelách a Petra hraje na housle v jedné z kapel "Zaoraný kytky" a chce ke dvacetinám elektrické housle. V Nové Pace navštěvuje taneční kroužek děvčat „Tady Tudy“ (věnují se africkým tancům a rytmům).

Určitě by nic z toho nepoznaly a nemohly se věnovat těmto zálibám, nebýt Vaší školy! Pavlína nedávno prohlásila, že její děti budou také chodit do „hudebky“.

Máme malý byt, kde doslova po sobě šlapeme, ale hudební nástroje tam mají své místo. Nikdy jsem nelitovala, že jsem svoje dcery k Vám přivedla. Díky za všechno!“

Srdečně **Jitka Mádlová**

Jubileum

Dočetla jsem Zuškovinky - školní noviny ZUŠ Jičín a svůj diář zaplnila datумы pořadů, které si nenechám ujít. Není jich málo a mají pro mne své kouzlo. Mám ráda tu atmosféru dětí, žáků, rodičů i kantorů, stejně jako tóny linoucí se při výuce z otevřených oken na jičínské náměstí. Leckdo zpomalí krok a bezděky pohlédne nahoru.

Není toho málo o co se jičínská ZUŠ snaží. A daří se. Pamatuji ji před léty, znám ji i kolektiv pracovníků nyní. Pěkné učebny, upravené chodby, žasnu kolik hudebních „těles“ tu působí, jak šikovní jsou výtvarníci, jaké vystoupení dokáže připravit obor taneční. Zuška je chloubou města a své město také dobře reprezentuje. Možná snažení ZUŠ i její úspěchy bereme příliš samozřejmě, ale za vším se skrývá nejen píle žáků, ale i jejich pedagogů, jejich poctivá práce, trpělivost, nadšení. Tušíme ho za každou vlastnoručně natřenou židli v učebně, soutěžemi, soustředěními i za řadou každoročních vystoupení na festivalu Jičín-město pohádky. A tak se těšíme i letos na vaše taneční i výtvarné dílny, na všechny bříkálky, písčata s fídlátky, klepátky, bubínky, abychom hezky to vaše 70. výročí společně v pohádkovém městě, pro potěchu všech, oslavili.

Věra Rychterová

Nadační fond Jičín - město pohádky

Mé vlastní vzpomínky

na „lidušku“ sice sahají daleko do hloubi historie, ale určitě ne k jejím počátkům. Nejdále ve své paměti slyším zvláštní, příjemnou a asi typickou směsici zvuků, která nás provázela při návštěvách filmových představení v době, kdy se opravovalo kino v Jičíně a sál lidušky poskytoval biografu azyl. Myslím, že se tak dělo asi na přelomu 70. a 80. let minulého století.

Ráda si vybavuji vervu, s níž Pavel a Ivana Hučíkovi budovali pobočku ZUŠ v Sobotce, a věřím, že i díky péči Petry Matouškové bude tato ohrožená a choulostivá ozdoba Sobotky dále vzkvétat. A stále mi připadá úžasné, že se v Sobotce tato líheň muzikantů usadila.

Od konce 90. let poznávám blíže i současný chod zušky v Jičíně a musím přiznat, že s léty jí to sluší čím dál tím více a nápady jen kvete. Pokud otázka k historii zušky zněla kromě úryvků mé paměti také na to, co mi zuška dala a vzala, tak marně pátrám, co mi vzala. Naopak mohu jmenovat spoustu humorných i veselých zážitků ze sledování studia svých potomků a z milých hudebních zastaveníček, které obětaví pedagogové připravují pro Humprecht již několik let.

Přeji si, aby zuška mohla dále bez trápení pokračovat ve svém hlavním poslání – seznamovat děti a všechny vnímavé s uměním a některé vtáhnout do jeho tvorby. Myslím si, že bez poznání umění by mu děti nedokázaly porozumět a jejich život by byl chudší.

Děkuji všem učitelům, kteří vlídně své žáčky provázejí při prvních krůčcích strastiplného, ale uchvacujícího ovládnání smyčce, štětky nebo baletních špiček. Moc díky
PhDr. Dagmar Faměrová

Nekonečný smyčec. Vzpomínka na Jaroslava Gajdoška.

Při cestách s lidovou muzikou po Evropě jsme mnohé viděli. K těm nejzajímavějším hudebním zážitkům patřila návštěva muzea hudebních nástrojů v Utrechtu. Měli tam mimo jiné i nejrůznější mechanické hudební automaty, především v podobě klavírů se zabudovanými hracími mechanikami, tedy různé orchestriony, skříně... U jednoho takového klavíru jsme stáli fascinovaně, když průvodkyně otevřela dvířka a za nimi se objevily struny, přes které vyluzovaly dvoj- i trojhlasé melodie kolem dokola natažené žíně. Zkrátka „nekonečný smyčec“. To, po čem touží každý houslista, totiž aby nebyla slyšet takzvaná výměna, změna směru tahu smyčce od žabky ke špičce a naopak. V ten okamžik se smyčec na okamžik zastaví a tón po tu dobu ustane. Pohybem zápěstí, který je třeba dlouhá léta cvičit, se houslistovi podaří, že výměna není takřka slyšet. Takřka.

A kdykoli někomu vyprávím o onom nekonečném smyčci v holandském muzeu hudby, vzpomenu si v ten okamžik na svého učitele houslí na ZUŠ, tenkrát ještě LŠU v Jičíně, Jaroslava Gajdoška. Byl bohužel velký trémista, což mu prakticky znemožnilo, jak mi několikrát vyprávěl, sólovou dráhu profesionálního houslisty, po které toužil. O tom, že byl výborný houslista, ale svědčilo mimo jiné to, že dokázal hrát na nástroj tak, že prakticky nebyla slyšet výměna smyčce. Vzpomínám si, že jsme se jednou – to už bylo v době, kdy jsme se stali dobrými kamarády – s dalšími muzikanty vsadili, že se Jarda otočí a postaví v místnosti za plentu, bude hrát a my nepoznáme okamžik, kdy obrátí smyčec. Nevím už, kdo tenkrát tu prohranou sázku platil, jistě ale je, že jsme to skutečně nepoznali.

Na hodinách houslí jsem jako nečastější pobídku slychával, že mám hrát naplno, výrazně, nemám „markýrovat“. „Markýroval“ jsem proto, abych hrál intonačně co nej přesněji, precizně. A o tom to bylo. Scházela mi ona energie smyčce, která by přirozenou výměnou rozezněla housle do oné zpěvné, líbezné polohy, která je pro dobrého houslistu charakteristická. Znamenalo to právě – mimo jiné – hrát jako s „nekonečným smyčcem“. A teprve díky svému učiteli jsem dospěl k tomu, že houslová technika, které jsem se, musím říci, dost intenzívně věnoval, je pouze samozřejmým a nezbytným předpokladem, jestliže hodláte něco předvést, ale teprve, když vložíte do výkonu patřičnou energii, chcete-li srdce, tak náhle, jako když udeří blesk z čistého nebe propadne hudebník – společně s publikem – okamžiku toho kouzla, které umí jenom hudba (a snad ještě už jen divadlo), zážitku, na který pak všichni mohou léta vzpomínat.

A tohle právě Jarda Gajdošek uměl, když vzal do ruky housle. Takových okamžiků mám pár v paměti. Nejrůznějších. Z hodin ve třídě, z nejrůznějších hraní, v sálech, ale třeba také v obyčejné hospodě. Ale protože jsou samozřejmě nesdělné, tak si je nechám pro sebe. A pro mou vzpomínku na něj.
Jan K. Čeliš

Chut' do hraní

Když dnes sleduji, s jakou „chutí“ cvičí moje dcera na klavír, vzpomínám si na období, kdy jsem cvičil já sám. Zprvu na akordeon, pak jsem přidal bicí, později i další nástroje. Můj vztah ke cvičení se vyvíjel a měnil, procházel různými fázemi – od extrému (E1) k extrému (E2).

E1 fázi, myslím, znají všichni, kteří kdy cvičili či měli cvičit na jakýkoliv hudební nástroj, případně dohlíželi na totéž u svých dětí. Váš „zájem“ se projevuje tak, že hrajete pouze tehdy, pokud vás k tomu pod nejrůznějšími záminkami, sliby a výhrůzkami někdo donutí, případně necvičíte vůbec. Dodnes si pamatuji, jak jsem otevíral noty pouze jednou za týden během půlhodinové cesty autobusem, a jaksi „cvičil“ čtením.

E2 fázi si neprojde každý (naštěstí pro své nejbližší okolí). Ta se totiž vyznačuje takovou touhou hrát, že místo psaní úkolů, přípravy do školy, přijímání a vylučování potravy a dalších zbytečných věcí neděláte nic jiného, než že hodiny a hodiny hrajete a cvičíte a cvičíte a hrajete. Mým nejbližším okolím byla celá ves, kde si říkali: „To není bouřka, to jen zas ten blázen bubnuje.“ Tato fáze u mě vrcholila někdy před maturitou, kdy mi denně maminka odnášela z mého pokoje-zkušebny tu paličku, tu kytaru – to abych se věnoval svým studentským povinnostem.

Přestože můj přístup ke cvičení střídavě kulminoval v obou extrémech, měl jsem příležitost účastnit se řady soutěží a veřejných koncertů, ať již sólových, či účastí v uskupeních jako jsou dua, tria nebo početnější soubory. To jsou zážitky, které jsou nepopsatelné a které zůstávají hráči v paměti celý život. Dodnes jsem aktivním muzikantem a dělá mi radost zasvěcovat do tajů hudby i svoje děti.

Tak nezapomeňte:

- pokud necvičíte den, poznáte to jenom vy
- pokud necvičíte týden, poznají to i vaši spoluhráči
- pokud necvičíte déle, poznají to úplně všichni

Mgr. Ondřej Janouch
absolvent LŠU v Jičíně

Vzpomínky jsou krásnější, než život sám

- cituji klasika, ale mluví mi z duše. Jak jen mě nebavila hudební nauka, jakým utrpením pro mně byla sólová vystoupení na pravidelných koncertech. Tréma byla mým denním chlebem a slzy studu si razily cestičky v závějích kalafuny na těle houslí. Zhasínali kvůli mě v hledišti, abych neviděla posluchače a dala se přemluvit ke hře...

Ovšem síla kolektivu v orchestru mi vše vynahradila. Každému malému muzikantovi přejí zažít ten pocit naplnění, když se dostaví souhra a z neuspořádaných tónů vytryskne melodie.

Housličky odpočívají ve futrálu už čtyřicet let. Ale léta v „lidušce“ nebyla marná. Dala mi to důležité - celoživotní lásku k hudbě. Mé vzpomínky patří především učitelům - Rudolfu Jeřábkovi, Jaroslavu Gajdošikovi, Josefu Drahoňovskému a paní profesorce Martě Krámské.

Děkuji, **Eva Kvapilová**

Cesta za hudbou...

Jmenuji se Nikola Holcová a ráda bych vám přiblížila svou cestu za hudbou. Už kdysi dávno, coby hyperaktivní předškolačka, jsem se díky své mamince ocitla tady - v ZUŠ J.B.Foerster v Jičíně. Moje první hudební vyžití doprovázel klavír, poslíze i zpěv, tanec a hra na zobcovou flétnu. Během pravidelné denní docházky jsem zpozorovala bohužel i méně nadšené spolužáky, kteří s největší pravděpodobností nenavštěvovali tento „ústav“ z úplné vlastní vůle, avšak já jsem zde našla druhý domov i rodinu.

Celý učitelský sbor mi přirostl k srdci a nejvíce svěží humor a smích paní ředitelky. I když jsem nebyla nejpilnější žák a domácí studium mi také moc neřikalo, zjistila jsem, že mě hudba skutečně moc baví a těší, a že už bez ní vlastně nemohu být. Po letech hraní na flétnu jsem si měla vybrat jiný nástroj. Lesní roh, který se stal mým denním chlebem, mám možnost studovat na Pardubické konzervatoři. A doufám, že i tento rok úspěšně odmaturuji a moje cesta tak snad povede dál. Moc děkuji ZUŠ J.B.Foerster za všechno, za dobré základy a krásná studijní léta.

Nikola

Co život na ZUŠce dal a vzal, aneb „Staré páky“ vzpomínají...

Když jsme šly s holkama v pololetí zaplatit školné, navrhla paní ředitelka se smíchem, že nás snad už letos zařadí do inventáře. Historie našeho působení na ZUŠ J. B. Foerster v Jičíně si totiž pomalu nezadá s historií školy samotné. Nejspíše i proto jsme byly požádány, abychom v rámci vydání almanachu k výročí ZUŠ přispěly svou troškou do mlýna. Zavzpomínat na uplynulých téměř dvacet let je poměrně tvrdým oříškem. Proto jsme se rozhodly spíše zhodnotit, co nám hodiny strávené na tanečním sále za tu dobu daly či vzaly.

Nikdo asi nepochybuje o tom, že se v rámci taneční průpravy postupně vyvíjí schopnost ladného pohybu, vnímání hudby, ale také vlastního těla, což je samozřejmě přínosné i pokud se jedinec tanci v budoucnu nehodlá věnovat. Tanec totiž rozvíjí nenásilnou formou koordinaci potřebnou ve všech sportovních odvětvích. Nezastupitelný je i k získání návyku správného držení těla, které je v dnešní době téměř základem pro úspěšné vystupování a prezentování se na veřejnosti. Stejně tak je pro člověka nedocenitelná zkušenost nabytá na „prknech co znamenají svět“, díky které se naučí ovládat trému a nebát se davu. Během tanečních hodin má navíc jedinec možnost zapojit se do procesu nově vznikající choreografie, což podporuje pro změnu tvůrčí myšlení a fantazii. O tom, že je tanec také skvělý prostředek k odreagování se, snad není třeba se zmiňovat.

V závěrečné bilanci všech přínosů je však veškeré výše zmíněné pomíjivé, neboť to, co nám ZUŠka dala a nikdo nemůže vzít, je nepřeberné množství zážitků ať už z hodin, vystoupení, soustředění či „turné“. I po letech rády vzpomínáme na trapasy vzniklé přímo na scéně, zákulisní boje s kostýmy a na improvizaci, pokud jsme některý z nich zapomněly doma. Společně prožité chvíle a zážitky samy daly vzniknout nerozlučné partě s naší „pančelkou“ Evou Černochovou v čele, a tak jsme každá z nás našla v ZUŠce i druhou rodinu. Nejspíše proto je pro nás nepředstavitelné, že bychom v budoucnu měly přestat do tanečních hodin chodit, i když už nám pomalu táhne na třicet, přezdívá se nám „staré páky“ a měly bychom pomalu zakládat vlastní rodiny.

Existuje-li naopak něco, co nám ZUŠ vzala, je to čas. Nicméně i toho žádná z nás jistě nelituje, neboť veškeré prožité chvíle za to stály a nám nezbyvá nic jiného, než za ně s úctou poděkovat, a to především naší druhé mamíně – „pančelce“!

Tým „starých pák“:

**Daniela Zilvarová, Zuzana Zilvarová, Markéta Kořínková,
Soňa Urbanová a Kateřina Grohová**

Moje zkušenost...

„Bohužel nemohu nabídnout zkušenosti z posledních 10-ti let, ale pouze ze tří. Zato však mohu nabídnout nový a neotřelý pohled nezaujatého „porotce“:-) Přišel jsem totiž do jičínské ZUŠ před třemi lety z kladenského „ústavu pro podobně postižené“ :-))

Díla všech ostatních obsahují pohled „zaujatý“, ale já vám mohu nabídnout své vzpomínky z doby, kdy jsem zde byl poprvé v životě a neměl jsem se zdejšími zařízeními (a zřízením) žádné zkušenosti. Ty se dostavily záhy. Když už jsem se odhodlal a vztahoval ruku ke klíče, z druhé strany se tenkrát prudce otevřely dveře a z nich vyběhl houf dětí. Málem jsem zde získal stálý pracovní poměr jako rohožka u dveří...:-))

Značně rozladěn jsem postupoval vzhůru po schodech a prohlížel si kyselé obličej umělců na obrazech na stěnách. Předem jsem byl od tatínka obeznámen, že mě bude dále ke klavírní genialitě vésti paní učitelka Kalvodová, takže jsem se vydal hledat její třídu, popřípadě jiné nehostinné místo, kde by se mohla nacházet. V tu chvíli jsem si představoval seschlou stařenku, pamatující svého „vnoučka“ Mozarta, která nenechá na pokoji rákosku, otlučenou o zadky a prsty předchozích generací. Jaké ovšem bylo moje překvapení, když jsem třídu našel. Nenacházela se tam žádná baba Jaga a kromě klavíru ani žádné mučící nástroje. Mile se na mne usmála a usadila mě k nádherně naleštěnému piánu. Pak ovšem nastal kritický okamžik. Vyzvala mě, abych jí něco zahrál. No, hrál jsem tenkrát jen nějaké začátečnické věci od úplně neznámého autora (jmenoval se tuším Chopin), a tak jsem doufal, že mě třeba vyhodí, až jí „zahraju“ a rodiče už mě pak nebudou nutit chodit si lámat prsty o další piana někde jinde. Ale po mém „výkonu“ se na mě paní učitelka usmála a řekla, že si budeme rozumět. Od té doby chodím dělat s pomocí piana hluk sem do školy a způsobuji tím mnoha dobrým duším (třeba paní učitelce) špatný spánek. Ale já zde rámusím rád, oni se mnou tady mají docela trpělivost.

Jan Pokorný

student III.ročníku hry na klavír

Poznáte mě?

Na flétničku jsem začala hrát už jako malá holčička ve školce. Ze začátku mi to moc nešlo, ale pak jsme se do toho s maminkou pustily a první písnička byla na světě. Za půl roku jsem slavila svůj první úspěch. Získala jsem Lomnickou notičku za písničku Princezna ze mlejna.

Když mi bylo pět let, vydala jsem se poprvé do hudebky. Na každou hodinu jsem se moc těšila, ale pokud nějaká odpadla, byla jsem pěkně naštvaná.

Stále mě lákaly další nástroje. A tak jsem si v první třídě k flétničce přibrala klavír, ve druhé sólový zpěv a altovou flétnu, ve třetí klarinet a ve čtvrté...? No jo, vždyť jsem chtěla hrát ještě na kytaru, jenže rodiče mi to nedovolili. To tedy nevím proč. Ale jednu novinku letos přeci jen mám. Hraji v orchestru s naší paní ředitelkou.

Nejraději mám různé soutěže, vystoupení a velké publikum. Ale hraji a zpívám i pro své babičky a sousedy. Rodiče o mně říkají, že co se nedá zhudebnit, to mě nezajímá. A to, že stále někde zapomínám noty, žákovskou nebo oblečení? To je u nás „umělců“ prý normální.

Do hudebky chodím moc ráda a mám ráda všechny učitelé v ní. Ke kterým ještě nechodím, ty třeba časem navštívím. Tak co, poznali jste mě? Jsem část ovoce s předponou man. **Darina Stránská, 10 let**

Příspěvek do Almanachu

ZUŠ navštěvuji už od 1.třídy, kdy jsem začínal s houslemi. Samozřejmě jsem také chodil plno let na hudební nauku. Nebavila mě, ale byla povinná. Od 5.třídy jsem nechal housle a přešel jsem na keyboard, na který dodnes hraji. Hlavně jsem ale začal chodit na sólový zpěv, na který také chodím dodnes a hodlám zpívat i nadále. Zkusil jsem si zazpívat i v kapele a momentálně chodím zpívat i do sboru a souboru paní učitelky Kalvodové. Ve zpěvu jsem se toho v ZUŠ určitě hodně naučil. Například si pamatuji, když jsem začal zpívat, jak jsem se klepal před každým vystoupením. Postupem času to však bylo lepší a lepší. Jediné co mě vadí je, že se neumím při zpívání pohybovat. Rád zpívám pop, takže každý koncert, kde ho můžu zpívat, mě těší. Chtěl jsem zkusit i konzervatoř, ale nakonec jsem si to rozmyslel a vybral jsem si školu zaměřenou na služby cestovního ruchu. Ale určitě bych se o splnění svého snu rád pokusil a konzervatoř si časem rád vystudoval. Dokonce jsem se umístil v několika soutěžích. Chci se přihlásit klidně i do soutěží typu „Superstar“ nebo „X-faktor“. Zpívání mám opravdu rád, je to můj největší koníček, proto bych se chtěl stát známým zpěvákem.

Na sólový zpěv mám paní učitelku Včelákovou. Jsem rád, že jí mám, protože mě toho hodně naučila a na hodiny si můžu nosit i písničky, které se mi líbí. **Jan Klika**

Jak jsem přišel k hudebce...

Jmenuji se Vladimír Toráč a téměř za tři měsíce mi bude 19 let. Základní uměleckou školu J.B.Foersterova navštěvuji čtvrtým rokem a letošní rok je i zároveň mým absolventským. Do styku se zpíváním na této škole jsem přišel již v mých 14 letech, kdy jsem potřeboval sehnat noty na píseň od Philla Collinse. Napadlo mě zajít do dušky a zde někoho požádat o to, jestli by byl schopný mi noty napsat, pokud bych mu k té písni přinesl akordy. Sám totiž na klavír hrát neumím. Bohužel mi s tímto mým problémem nikdo nepomohl, ale s prázdnou jsem přesto neodešel. Paní učitelka Svobodová, kterou jsem toho času ještě neznal, chtěla, abych jí tu píseň zazpíval. Poté mi nabídla stát se žákem této hudební školy. Nabídku jsem přijal a od září toho roku jsem nastoupil do třídy pana učitele MgA.Petra Svobody, u kterého jsem získal dva roky zkušeností a praxe ve zpěvu a který již na této škole neučí (zpěvu po vystudování AMU se věnuje profesionálně). Můj druhý rok u pana učitele byl pro mě o to bohatší, že jsem se dostal do pěvecké soutěže „Česko hledá superstar“. Pan učitel Svoboda mě na tuto soutěž pečlivě připravil a trávil jsem s ním mnoho času, aby mi za tak krátkou dobu, jako byl jeden měsíc, co nejvíce poradil. Tato soutěž a úspěch, kterého jsem v ní dosáhl mi

mnoho pomohly do dnešního života a za účast mezi 40-ti nejlepšími účastníky v této soutěži vděčím jak sobě tak právě jemu.

Po jeho odchodu jsem nastoupil na hodiny zpěvu k paní učitelce Janě Včelákové. Nyní u ní trávím svůj druhý rok zpěvu. V mém prvním roce pod dozorem, radami a příjemnými hodinami s paní Včelákovou jsem měl možnost zúčastnit se další pěvecké soutěže, tentokrát zvanou „X-faktor“. Do této soutěže jsem vstupoval s absolutním sebevědomím. Po dvou letech praxe ve zpěvu u pana Svobody a po jednom úspěšném roce, ve kterém jsem se o moc zlepšil, u paní Včelákové pro mě úspěch v této soutěži neměl být ničím nemožným. S paní Janou Včelákovou jsem trávil co nejvíce času, za který jí děkuji, abych si naplno připravil své dvě úvodní písně k porotě. K úspěchu v této soutěži mi bohužel nepomohly ani tři roky práce na této škole ani to, že zpívám už od té doby, co jsem se naučil mluvit. Vypadl jsem hned v prvním kole a zklamání ze mě sršelo na několik metrů. Mísilo se ve mně mnoho emocí včetně zklamání, smutku, ztracené naděje a zlosti z toho, že jsem neuspěl. Abych se přiznal, se zpíváním sem byl již rozhodnutý, že skončím. Nemohl jsem uvěřit tomu, že za dvě minuty zpívání před porotou jsem mohl ztratit tolik času, který jsem věnoval přípravě. Když jsem s výsledkem dorazil k paní Včelákové do třídy, byla překvapená z mého neúspěchu, ale více byla překvapená z toho, že chci se zpíváním na dobro skončit. Mé rozhodnutí bylo téměř pevné a nehodlal jsem ho měnit. Jenže rady a promlouvání do duše od paní učitelky můj názor za čas změnilo a ke zpívání jsem se s určitou pauzou z novu vrátil. Měl jsem možnost ukázat své, dnes již dá se říct kvality, v mnoha vystoupeních v Jičíně. A dnes můžu být jenom rád, že jsem u zpívání zůstal. V závěru bych rád poděkoval celé této škole, a především panu učitelovi Petru Svobodovi, který ve mně moje nadání probudil, a paní učitelce Janě Včelákové, která mé nadání jen vylepšovala a díky které zpívám dnes tak, jak zpívám. A pro ty, kteří by se báli, že bych třeba znovu měl chuť se zpíváním přestat, tak se vlastně nemají čeho bát, protože se mnou stačí strávit jeden jediný den, a poznáte, že zpívám téměř i ve spánku. **S pozdravem Vladimír Toráč**

Příspěvek k pěveckému sboru...

Pěvecký sbor existuje již řadu let. Vystřídala se v něm celá řada zpěvaček a zpěváků. Sbormistryní je paní učitelka Jana Včeláková. Já navštěvuji sbor od roku 2005. Se sborem jsem toho už hodně zažila a za jeden z nejlepších zážitků považuji naše vystoupení na zámku Humprecht, které se uskutečnilo 8.6.2008. Kolem poledne jsme měli sraz v ZUŠ, odkud jsme se pak autobusem vydali do Sobotky. Zbytek cesty jsme došli pěšky. Na zámku jsme se převlékli do dobových kostýmů a pak nás uvedli do akustického sálu, kde jsme zpívali skoro při každé prohlídce. Akustika tam byla opravdu výborná. Na Humprechtě jsme nevystupovali jenom my, ale i „Netrafolka“. Myslím, že jsme si to tam tehdy všichni opravdu užili. **Daniela Jirsová**

Co o sobě napsali „kapelníci“?

O Klárce Jampílkové

Klárka hraje na basovou kytaru. V kapele je už hrozně moc dlouho. Když byste přišli na naši zkoušku a slyšeli něco hučet, tak si můžete být jistí, že tam Klárku najdete.

Hučí totiž její neposedné kombo! Je to moc hodná holka se smyslem pro humor, jsem ráda že s námi hraje!
napsala **Eliška Krausová**

O Pepovi Kracíkovi

Ten sympat'ák s velkýma modrýma očima? To je přece Pepa, náš bubeník! Pro všechny důležitý „držorytmus“! Moc hodnej a šikovnej kluk. Obdivuji, že si všechny písničky naposlouchá a pak skvěle zahraje a vše si pamatuje. Jeho hraní nemá chybu a když se na vás přitom tak pěkně podívá a usměje... zkrátka mu to za těma bubnama sluší! Bez něj by to už nešlo...
napsala **Klárka Jampílková**

O Vojtěchu Stříbrném

Zvonek zvoní! Ha, mistr je tu! Postava s velkým černým futrálem nemůže být nikdo jiný, než pozounista Vojta Stříbrný. Když vezme svůj „Sitolem“ naleštěný pozoun, každý ihned pozná, kdo je tu pánem. Ovšem nesmíme zapomenout, že i u mikrofonu má své místo. Hlásek jako konipásek! Je s ním hlavně sranda, jinak by to nebyl náš Vojta!
napsal **Pepa Kracík**

O Aleši Valnohovi

Aleš hraje v kapele na saxofon a chodí do ní už hodně dlouho, přesně to nevím, protože jsem to nikdy nezjistil. Ale nejvíc mě udivuje Alešův kukuč. A to proto, že když ho někde potkám, má vždy úsměv na rtech a skvělou náladu!
napsal **Vojta Stříbrný**

O Zuzce Brunerové

Do souboru chodím už skoro 8 měsíců, ale Zuzku jsem viděl párkrát! Bud' nám utíká pryč za anglickým vzděláním, bloudí na kole nebo oboje najednou (dokonce nejspíš umí i bloudit a utíkat). Nejvíc se mi líbí, když máme hrát Ragtime a ona se zeptá, jestli si má tu předehru „vychutnat“. No a pak se z jejího saxíku začnou linout tóny, že to rozhejbá i absolutního hudebního barbara, tak perfektně si užívá nejen Ragtime, ale i další písničky!
napsal **Aleš Valnoha**

O Elišce Frydrychové

Eliška je štíhlá dívka menší postavy. Má hnědé oči a hnědé vlasy, jinak už ničím hnědým nedisponuje. V našem hudebním tělese hraje Eliška na kytaru sóla, která nikdo jiný nezvládá. Ale kromě elektrické kytary se může vyřádit i na klavíru! Eliška je milá, hodná, usměvavá a umí opravdu hezky hrát! Žádné špatné vlastnosti nemá, i kdyby je měla, sem je napsat nemůžu, protože bych to určitě pěkně schytala! A vůbec, když chcete o Elišce něco vědět, přijďte na naší zkoušku a zeptejte se jí!
napsala **Zuzka Brunerová**

O Láďovi Toráčovi

Láďa je člen kapely, bez kterého bychom se neobešli. Je naším zpěvákem a bez zpěvu by to prostě nešlo. Navštívil i soutěž Superstar a musím říct, že ve zpěvu je

opravdu dobrý. Studuje 4.ročník obchodní akademie a ve volném čase navštěvuje rád diskotéky. Láďa je hodnej kluk co má rád hudbu a pěkný holky!

napsala **Eliška Frydrychová**

O paní učitelce

Janu Včelákovou znám, dá se říct, docela dlouho. Jako paní učitelku samozřejmě! Ale občas nebo téměř často máme spolu spíše přátelský vztah, než nějaký striktně kantorský. Této osobě, která mě učí zpěvu i vede školní kapelu, vděčím za své dnešní úspěchy a zlepšující se výkony. Naučila mě toho opravdu moc, co se zpěvu týče, za úctyhodné dva roky práce. Mám ji v oblibě, jak jako paní učitelku, tak jako člověka. Bývají situace i období, kdy si ve zpěvu či v názorech nerozumíme, protože já jsem i na svůj věk stále dost paličatý a mám svůj styl, který respektuji a nechci ho měnit, i když na tom snad moc paličatého není. Snad? Například občas nesouhlasím s hudebními žánry, které v kapele zpívám a ostatní členové hrají, jenže skupina více lidí si musí vyjít vstříc, proto i přes moje známé poznámky udělám, co bych měl. Ale jednoznačně převládají situace a časy, kdy si rozumíme a pracuje se nám naprosto bez problémů. Jenže tato naše příjemná spolupráce musí jednou skončit a bohužel to bude již tento rok a vlastně již za pár dní.

Věřím, že s paní, brzy bývalou, učitelkou budeme v kontaktu i poté, co naše hudební spolupráce skončí. Vzpomínat budu jen v dobrém.
napsal **Láďa Toráč**

O Elišce Krausové

Šikovná, chytrá, usměvavá, milá, talentovaná a navíc pěkná holka, tak tu najdete jedinečnou v naší školní kapele! Ano, popis sedí na Elišku „Šibalku“. Bezděčně se s ní spolupracuje a perfektně zapadá do naší party „nadšenců“! Dokáže vyloudit ze své elektrické kytary s dlouhatánskou efektní pákou jak doprovodné rytmy, tak i sóla opravdu libozvučná. A to není vše, její hlas tmavého zabarvení, ne příliš často se vyskytujícího kontraaltu, je chloubou našeho popíkového seskupení!

napsala **paní učitelka „Včelka“**

Náš milovaný orchestr

Mnozí z vás už určitě slyšeli o našem komorním orchestru. Když se řekne slovo „Komorní orchestr“, tak si většina lidí hudbou znalých představí padesát čtyřicetiletých pánů v černých kvádrech a Dvořákem na háku. Všichni nejméně po pilném studiu konzervatoře a vybíhanýma prstíčkama na houslích, violách a dalších dvaceti nástrojích. Když jsem se dozvěděla, že bych mohla hrát v komorním orchestru, tak mé srdce zaplesalo radostí, ale v den první zkoušky nějak plesat přestalo...

Otevřel mi jeden cellista. „Tak pojď dál.“ Řekl a šel si dál kalafunovat smyčec, ze kterého už mu kalafuna tekla všemi směry. Zavřela jsem za sebou dveře a začala jsem se brodit futrály na housle, klarinety, pozouny... „Vážení, začínáme.“ Ozvala se paní ředitelka. Poslušně jsem si sedla na svou malou židličku a jenom jsem koukala, co se začalo dít. Myslím si, že hvězdná pěchota byla OPRAVDU hadr! Ne, tak to rozhodně ne! Říkala jsem si, když jsem odcházela. Při cestě domů mi však došlo, že tohle sice není „komorní orchestr snů“, ale MY všichni dohromady si z něj můžeme vytvořit NÁŠ komorní orchestr, do kterého se všichni budeme těšit-na naši hudbu, na sebe navzájem a

hlavně na paní ředitelku, která na tom všem byla ze všeho nejlepší. Všichni jsme z ní cítili oporu a když občas zavtipkovala, všichni jsme se od srdce zasmáli a jelo se dál.

Pamatuji si, jak jednou přišel jeden cellista a měl zaseklý futrál na cello. Paní ředitelka celou dobu dirigovala a rozdělávala zaseklý zip. Na konci orchestru, když všichni odcházeli, zip konečně povolil...☺ Před festivalem Jičín-město pohádky jsme měli soustředění na Skláři, které bylo moc pěkné a myslím, že jsme se sjednotili hlavně kolektivně.

Myslím si, že nikdo z nás by nečekal, co se dokáže velikým úsilím a to nejenom paní ředitelkou a ostatními učiteli, ale i námi všemi. A to dokazuje spousta koncertů, kde už jsme tu Vltavu, Labutí jezero a další zkrácené slavné symfonie zahráli opravdu na hudební „výši.“ Letos nás sice chodí na orchestr zase pět a půl, ale všichni doufáme, že od příštího roku to bude lepší a všem ukážeme, že na první dojem, bychom rozhodně neměli dát.

Anežka Pokorná

KLAVÍRNÍ ODDĚLENÍ

Učitelé, kteří vyučují hře na klavír a cembalo v současnosti:

Věra Čejková, DiS.	1997-	klavír, korepetice, Chobotničky, Chobotnice
MgA. Monika Kytlerová - Chmelařová	1993-	klavír, korepetice
Katarína Kalvodová, DiS.	1994-	klavír a cembalo, korepetice, soubor staré hudby Cantus firmus, vedoucí oddělení
Pavel Krčmárik, dipl. um.	2003-	korepetice
Petra Matoušková, DiS.	1990-	klavír, komorní hra, vedoucí pobočky
Michal Petira, DiS.	2002-	klavír, korepetice
Marie Stříbrná, DiS.	1978-	klavír
Daniela Štolfová, dipl. um.	2004-	klavír a cembalo, korepetice

Deset let je období, po kterém se bilancování přímo nabízí. A v našem případě je rozhodně o čem psát. Změnila se spousta věcí, něco ubylo, jiného přibylo..., ale co je nejdůležitější, pořád máme komu předávat kouzlo černých a bílých kláves.

Na co hrají naše děti?

Klavír je nástroj vážený, krásný, velký, těžký :-) a pěkně drahý. A o tom, jak moc je klavír těžký, se přesvědčili stěhováci, když do naší školy přivezli z pražské konzervatoře „jedničku“ křídlo (největší koncertní klavír) značky „Estonia“. A tak jsme díky **ladiči Tomáši Jozífkovi** získali první klavírní křídlo v novodobé historii školy.

O tom, jak moc je klavír drahý, jsme se přesvědčili sami, když jsme se rozjeli v roce 2004 do Hradce Králové. Cíl - firma „Petrof“. Díky schopnostem paní ředitelky dobře hospodařit a konečně přesvědčit v té době novou Radu města Jičína o nutnosti zakoupení nového nástroje se sen každého klavíristy, vybrat si, přímo u kvalitního

výrobce, nástroj, splnil. Paní ředitelka a vedoucí klavírního oddělení spolu s panem ladičem v uctivém úžasu a s pokorou vybrali klavírní křídlo velikosti „3“ osvědčené značky „PETROF“, a tak se **poprvé v 64-leté historii** ocitl na „půdě“ naší školy **NOVÝ KLAVÍR!**

Po tomto historickém úspěchu se uskutečnil další krok ke kvalitě nástrojového vybavení - rok 2007 byl rokem nákladných generálních oprav starých křidel - jak staříčkého, ale elegantního koncertního křídla v Porotním sále, ze kterého mistři opraváři vykouzlili nádherného „mladíka“, tak i školních nástrojů, k velké spokojenosti učitelů hry na klavír a jejich žáků !

Co hrají naše děti?

Změny, novinky, nové trendy... Nejen klasikou je muzikant živ. Doplňování notového archivu je štědře podporováno vedením školy, a tak je radost vybírat skladby od nových autorů. Noty z Evropy i USA, jazzové školy, evropské školy, nové české klavírní školy..., no prostě za posledních deset let se repertoár našich žáků rozšířil nejen žánrově, ale i metodicky. Holt, změna je život.

Jak hrají naše děti?

...odpověď na tuto otázku by asi měli zodpovědět jiní, než my sami. Máme radost z každého absolventa, který opouští naši školu s láskou k černým a bílým klapkám, jsme pyšní na všechny absolventy, kteří uspěli na talentových zkouškách a hudba se stala z koníčka jejich povoláním. V uplynulých deseti letech to bylo mnoho úspěšných

uchazečů o studium na pedagogických vysokých školách, ovšem velkou radostí jsou pokračovatelé v naší profesi - studenti konzervatoří, které uvádíme jmenovitě:

Martin Bambušek	konzervatoř Pardubice
Pavel Krčmárik	konzervatoř Pardubice, dnes student Univerzity Karlovy Praha a zdejší učitel
Markéta Mašková	konzervatoř Pardubice
Zuzana Pelcová	konzervatoř Pardubice, přijata na AMU v Praze
Eliška Stará	konzervatoř Pardubice, dnes studentka VŠMU v Bratislavě

Minulost...

V průběhu let se výuce hry na klavír, cembalo, varhany a dokonce i akordeon věnovalo daleko více učitelů, než se zdá:

Věra Boudová, DiS.	2000-2002	klavír
Jana Fejfarová, dipl. um.	1999-2005	akordeon
Martina Fišerová	1998-1999	klavír
Bc. Pavel Hučík, DiS.	1988-2006	akordeon, klavír
Štefan Hudec	1989-1998	klavír
Eleonóra Hudecová	1989-2000	akordeon
Klára Jozífková, DiS.	1991-2007	klavír
Klára Kubátová, dipl. um.	2007-2008	klavír, varhany
Gabriela Kubrtová, DiS.	2002-2003	klavír
Anna Lochmannová, DiS.	2003-2006	klavír
Břetislava Matějková, DiS.	1980-2001	klavír
Vladimíra Nováková, DiS.	1990-2002	klavír
Zuzana Pelcová	2007-2008	klavír
Adéla Slánská, dipl. um.	2002-2005	klavír
Eliška Stará, DiS.	2006-2007	klavír
Kristýna Svobodová	2001-2004	klavír
MgA. Vilém Valkoun	1999-2000	klavír
Jana Venclová, DiS.	2000-2002	klavír
Mgr. Lenka Žižková	2001-2004	klavír

Ohlédnutí....

„Je to radost, učit v takové krásné škole.... Škole, která má stále tolik žáků, kvalitní učitele, jenž se stále vzdělávají, mají hezký vztah k dětem a mají žáky, kteří se chtějí něčemu naučit a zušlechťují tak nejen ducha, ale učí se i zodpovědnosti, pečlivosti, kolegiální a dalším důležitým vlastnostem, co s sebou hra na nástroj a tím i vyjadřování se hudbou přináší.

Vždyť to není vůbec jednoduché, jít s „kůží na trh“ a zahrát na veřejnosti to, co jsem se naučil....

Náš obor, hra na klavír, zahrnuje od elementárních základů, jako je seznámení s nástrojem, technické a výrazové návyky, přes postupné zdokonalování technických

dovedností a prohlubování hudebního citění, po zvládnutí velmi obtížných skladeb, po stránce technické a výrazové, až k pochopení daleko hlubších významů hudebního vyjádření.

Žáci jsou vedeni také ke hře komorní (hra v různých ansámblech, triích, žákovských orchestrech), k doprovodu svých kolegů z jiných oborů a s tím souvisí i rozvoj jejich osobnosti po stránce lidské.... Spolupráce a spoluzodpovědnost, ale i větší radost při zkoušení a nácviu společně nastudovaných skladeb, to vše mohou děti prožívat.

Při různých veřejných vystoupeních se děti učí jít se „svou kůží na trh“, což není vůbec jednoduché a vyjadřuje to velkou odvahu, podloženou pečlivou přípravou. Nemusí se všechno vždy podařit, ale důležité je nenechat se odradit a pokračovat s chutí a odhodláním dál. Vždyť vystupovat veřejně je takový zážitek! My, kantoři, bychom kolikrát nejradyji hráli na koncertě za děti, ale to si musí každý prožít sám... Tak jim alespoň držíme pěsti po celý čas hraní a kolikrát máme větší třemu než děti.... Když se pak koncert podaří, je to velká odměna pro všechny!

Zajímavou a velmi cennou zkušeností nás, učitelů, je nejen sledovat umělecký růst našich žáků, ale sledovat i jejich vývoj lidský. Často se z našich žáků stávají v dospělosti naši přátelé a co víc, když se nám podaří probudit v nich zájem o hudební obor a pokračují v dalším studiu na konzervatoři či vysoké škole, dokonce kolegové! Samotná příprava na talentové zkoušky vyžaduje velké sebezapření a klade na děti velké nároky po všech stránkách. Soustředěné cvičení, práci na skladbách dotáženou do sebemenších detailů, vyžádejší hudební projev, přesvědčivost a velké nároky v technice klavírní hry. Spoustu hodin věnovaných cvičení u nástroje... Ale, když se potom přijetí podaří, stojí to za to!... Vždy jim poté přejeme hodně štěstí, aby ve svém oboru obstáli i ve studiu na vyšším stupni! A za tuto velkou odvahu patří velký dík! Dětem za to, že se věnují něčemu ušlechtilému a jejich rodičům, že je v tom podporují! Ne z každého může být virtuóz, ale být posluchačem, milovníkem hudby nebo člověkem, který má třeba hezké vzpomínky na časy, kdy chodil do hudební školy...o to jde, myslím, nám všem. A proto, přijďte se podívat do naší školy na naše koncerty a naše aktivity, ať slyšíte, jakých výkonů jsou schopny vaše děti. Budeme se na vás těšit!“

MgA. Monika Chmelařová

„Jak jsem chodil do ZUŠky“

„Moje cesta za hudbou byla velmi pozvolná. V 6-7 letech, kdy se obvykle začíná s docházkou do ZUŠ, jsem o hudbu neprojevoval větší zájem a rodiče mě nechtěli nutit. Až ve 4.třídě základní školy jsem se sám rozhodl začít s klavírem. Dostal jsem mladou paní učitelku, Petru Cholenskou (teď už Matouškovou) a časem jsem si přibral ještě bicí u pana učitele Havelky. Když jsem pobral trochu hudebního rozumu, začal jsem hrát ve školní kapele, kde jsem se pod vedením pana uč. Havelky od perkusí propracoval až na pozici „klávesáka“. Tady jsem poznal Pavla Macáka (kytara) a Michala Vošvrdu (bicí), se kterými jsem potom v kapele „Trezor“ nejdříve pod K-Klubem, odehrál spoustu plesových sezón. Ale to předbívám.

Stejně jako téměř každý žák, i já, se brzy dostal do věku, kdy jsem začal cvičení zanedbávat. Cvičil jsem pouze den před hodinou, někdy ani to ne, zapomínal jsem

naschvál notýsek a žákovskou knížku a jednou jsem dokonce zavola do hudebky a „hlubokým“ hlasem jsem omluvil „syna“ pro nemoc. Také v nauce jsme se s kamarádem Romanem Krupičkou dost nazlobili. To se ještě smělo vyhazovat za dveře, takže jsme tam rádi trávili volné chvíle. Dodnes mi to kolegové rádi připomínají.

Po přijetí na Lepařovo gymnázium jsem měl o důvod navíc proč s klavírem skončit, a ZUŠ jsem proto opustil. Užíval jsem si, že už nemusím cvičit stupnice a etudy. Tato radost mi však kupodivu nevydržela dlouho. Nerad, ale musel jsem připustit, že mi hudba chybí. Už na konci 1.ročníku gymnázia jsem přišel opět za paní učitelkou Matouškovou, aby mě vzala zpátky. Mělo to však jeden háček. Paní učitelka se chystala na mateřskou dovolenou a já si měl vybrat. Buď „starý“ pan učitel Hudec nebo mladá studentka AMU Monika Kytlerová (dnes Chmelařová). Řekl jsem si, že jí dám šanci, ať ukáže, co umí. A ona uměla. Vůbec mě nešetřila, a když jsem se rozhodl jít na konzervatoř, ještě přitvrdila. To jsem už hrál i v kapele a s klukama jsme vymetali plesy a zábavy a já měl dobrý pocit, že si vydělám hudbou a nemusím chodit na brigády. Občas nějaká ta fanykn, znáte to.

Pak přišla konzervatoř. To byl trochu šok. „Proč všichni hrajou tak rychle a dobře?“ Když šok opadl, záhy jsem docenil výhody této školy. Krásný studentský život, koncerty, kavárny, pařby atd. Jo, taky každý den 4 hodiny cvičení na klavír.

Ale ZUŠka mě neopustila. Paní ředitelka začala asi ve 4.ročníku vysílat signály, kdy jako začnu taky učit. Cukal jsem se, cukal, ale nevydržel. Vrátil jsem se jako učitel, moji učitelé jsou teď moji přátelé a kolegové a já jsem se v naší ZUŠ opět zabydlel. Takže doufám, že se zde brzy potkáme.“

Pavel Krčmárik, dipl.um.

ODDĚLENÍ DECHOVÝCH A BICÍCH NÁSTROJŮ

Dechové oddělení má po klavírním oddělení největší počet žáků, kterých, zejména v poslední letech, značně přibýlo. Žesťový soubor, založený panem učitelem Josefem Tomáškem, a flétnový soubor, založený panem učitelem Tomášem Jozífkem, který převzal Petr Luh a nyní vede Jana Kracík, procházejí ve školním roce 2008/09 generační výměnou žáků. Všechny soubory se účastní akcí pořádaných naší školou, zejména Valdštejnských slavností a festivalu Jičín - město pohádky. Od roku 2000 se každoročně koná Arkádový koncert žáků dechového a pěveckého oddělení. (Arkádový proto, že se koná v arkádovém nádvoří jičínského zámku). Pro veřejná vystoupení vznikla v roce 2002 a stále je doplňovaná a proměňovaná kolekce stylizovaných barokních kostýmů. V tomto atraktivním oblečení působí žáci, hrající v souborech, vzhledově velmi reprezentativně a esteticky.

K největším úspěchům našeho oddělení patří 1.místo Dariny Stránské (vyučující Jana Kracík) v ústředním kole soutěže MŠMT ve hře na zobcovou flétnu v letošním roce a 3.umístění Zuzany Brunnerové (vyučující Petr Luh) v roce 2006 v národním kole soutěže MŠMT ve hře na zobcovou flétnu.

Ke studiu na konzervatoři byli v letech 1998-2009 přijati:

Nikola Holcová	(lesní roh, vyučující Jaroslava Komárková)
Jan Karásek	(pozoun, vyučující Ondřej Matějka)
Jana Konopásková	(příčná flétna, vyučující Ivana Hučková)
Tereza Krátká	(fagot, vyučující Petr Luh)

Michaela Linková (příčná flétna, vyučující Ivana Hučíková)
Tereza Novotná (fagot, vyučující František Komárek)
Ladislav Oborník (příčná flétna, vyučující Ivana Hučíková)

Největší změnou však patrně prošlo myšlení a přístup pedagogů školy, kteří se ztotožnili s myšlenkou důležitosti aktivní účasti žáků-dechačů v souborech všech typů (zatímco dříve se preferovala sólová hra) a tomu se přizpůsobil i způsob výuky a repertoár, který je žákům nabízen. Tvorba společného ŠVP (školní vzdělávací program) prokázala názorovou jednotu pedagogů oddělení a potřebu stabilizovat oddělení personálně.

Učitelé, kteří v posledních deseti letech vyučovali hře na dechové a bicí nástroje:

MgA. Monika Devátá	1998-2001	zobcová a příčná flétna
Petr Drahoňovský, dipl. um.	1998-2000	zobcová flétna, tuba
Ing. Jiří Havelka	1990-1993, 2007-	bicí nástroje
Mgr. Ivana Hučíková	1988-	zobcová a příčná flétna
Eleonóra Hudecová, DiS.	1988-2000	zobcová flétna, klarinet
Tomáš Jozífek	1995-2004	zobcová flétna
MgA. František Komárek	1987-	zobcová flétna, klarinet, saxofon, fagot, bicí
Bc. Jaroslava Komárková	1987-	zobcová flétna, lesní roh, komorní orchestr
Jana Kracík - Vávrová	2007-	zobcová flétna
Gabriela Kubrtová, DiS.	2002-2003	zobcová flétna
Petr Luh	1999-2007	zobcová flétna, fagot
Jan Malich, dipl. um.	2003-2006	bicí nástroje
Bc. Miroslav Matějka	1989-1994 a 2000-2001	flétna
MgA. Ondřej Matějka	2008-	zobcová flétna, trubka, pozoun
Vladimíra Nováková-Matušková, DiS.	1990-	zobcová flétna, lesní roh, trubka
Adéla Slánská, dipl. um.	2002-2005	zobcová flétna
Josef Stejskal	1998-2005	zobcová flétna
Ing. Jan Šilhán	2002-2004	zobcová flétna, dudy
Josef Tomášek, DiS.	2001-2008	žest'ové nástroje

„Ve školním roce 2008-2009 jsem byl přijat do ZUŠ v Jičíně jako pedagog. Byl jsem překvapen vysokým počtem žáků v jednotlivých hudebních oborech a novým systémem výuky. Dobře je vedena výuka sólová (individuální), souborová, orchestrální i sborová. Je jistě správná představa školy, že její vizí je nabídnutí aktivního využití volného času dětem a mládeži s možností kolektivní spolupráce a komunikace jako důležitého faktu pro další profesní i osobní život. Zvláště byla značně podpořena souborová, komorní a orchestrální hra vytvořením několika hudebních souborů.

Inovační metody ve výuce mají tendenci najít něco nového, neznámého - co děti

zvládnou, co je ale také zaujme a potěší. To jistě vyžaduje velikou precizaci práce pedagoga. S použitím nových metod a nástrojových uspořádání ve zpracování skladby (díla) se dá jistě mluvit o novém stylu práce. Navíc práce velmi těžké pro učitele, protože jde o scelení dovedností dětí zdatných i méně zdatných. Výsledný a celkový efekt by tu totiž měl být. Jde tedy o celkovou naznačenou výchovnou cestu těchto souborů a směr individuální a skupinové výuky by se měl tomu podřídit. A to je jistě velmi těžké.“

MgA. Ondřej Matějka

„V jičínské ZUŠ působím od roku 2007 a jako studentka jsem neměla žádné zkušenosti. S nadšením jsem se vrhla do výuky žáků ve velkém věkovém rozmezí. Také výuka v ZUŠ mě přivedla ke studiu zobcové flétny na pražské konzervatoři. Ráda bych žákům naší hudební školy nabídla profesionální přístup a literaturu vhodnou pro tento nástroj.

Mou další náplní je také souborová hra, která se začíná rodit z nových žáků. Ráda bych v následujících letech v naší flétnové třídě vychovala mladé flétnisty, kteří budou brát zobcovou flétnu jako rovnocenný nástroj a ne jen jako opomíjený nástroj přípravný. Doufám, že společně s žáky budeme v hodině tvořit krásnou hudbu pro radost nás všech.“

Jana Kracík - Vávrová, DiS.

Jak jsem kdysi začínala...

„Moje první setkání s jičínskou „liduškou“ proběhlo v červnu 1987. To ještě sídlila na druhém rohu Gottwaldova, dnes Valdštejnova, náměstí v čísle 99. Pamatuji se na ten úžas, když jsem otevřela staré oprýskané dveře v podloubí a přede mnou se tyčily nevzhledné, prošlapané, dřevěné schody. Vystoupala jsem po nich do prvního patra a v tmavém koutě jsem objevila dveře s nápisem „ŘEDITELNA“ a pod ním bylo jméno „ředitel-Ladislav Vošvrda“. V tu chvíli jsem skutečně dostala záchvat smíchu, protože jsem se s tímto jménem setkala úplně poprvé a opravdu mi tehdy přišlo velmi směšné. (I když, jmenovat se Komárková, taky není žádná sláva!)

Po „vysmání“ jsem rozhodně vstoupila do místnosti, která na mě působila, jako kdybych byla v minulém století. Fakt. Skříňně prosklené, staré a narvané starými notami i šanony, stůl a židle jak z bazaru a před okny stál staříčkový klavír. S panem ředitelem jsme se dohodli celkem přátelsky a v srpnu jsem nastoupila do „práce“.

Opět přišel šok – a to, když jsem viděla složení mého úvazku! Nejenže jsem vyučovala hře na lesní roh (to je můj hlavní vystudovaný obor a navíc jsem působila 3 roky jako hráčka na tento nástroj v Jihočeské komorní filharmonii), hře na klavír (to byl můj druhý nástroj na konzervatoři), ale také hře na bicí nástroje! JO! Tento nástroj jsem sice měla jako povinný předmět ve 3.a 4.ročníku na konzervatoři, ale znáte to... Pak přišel můj první žák – už tehdy téměř dvoumetrový (tak mi alespoň připadal), patnáctiletý Ondřej Janouch. Zasedl za bicí a doslova válel!!! Ježíš, to byla nádhera. Ale co teď! Tak jsem poctivě cvičila denně na bicí soupravu a jednou za 14 dní jezdila za mým bývalým panem profesorem Šatavou na pražskou konzervatoř. Jednou jsem s sebou přivezla i Ondru a ten pak na soutěži ve hře na bicí soupravu získal v krajském kole 2.místo. (M.j. –

jeho dcera Kristýnka navštěvuje naši školu také, jako před lety její tatínek, ale pro dívku přeci jen se učí na zvukomalebnější nástroj – klavír.)

Pak si pamatuji na spoustu mých „prvních dětí“ např. na Davida Prchlého (ten se věnuje hře na lesní roh profesionálně), Honzu Kalabzu, Zdenka Motyčku, Lenku Juráskovou, Vladku Hájkovou, Lenku Žižkovou, Katku a Terku Krásenských, Davida Rakoncaje, Marcelu Havelkovou, Leoše Jóra, Karolínu Beranovou, Ivu Jungovou, Ivu Jandovou, Petra Návesníka, Moniku, Lenku, Kubu, Vlastu, Láďu, Ivu,.... Prostě je jich za téměř dvacet let mnoho a mnoho a na všechny vzpomínám velmi ráda (doufám, že i oni na mne...).

Ještě chci vzpomenout na tehdy vřelé přijetí všech kolegů a kolegyně v pedagogickém sboru. Na paní učitelky Marie Pluhařovou a Chladovou, na Josefa Kalenského, Slávka Bašuse, Jardu Gajdošika, Inku Matějkovou, Hanku Botkovou, Jitku Vondřejcovou, Zdenku Svobodovu,.... Na ty naše společné sedánky, oslavy, společné muzicírování,....

Cítila jsem se mezi nimi vždy dobře, a tak se nyní snažím, už jako ředitelka této naší instituce, aby se tu také tak cítili i všichni mí současní kolegové i mé kolegyně.

Bc. Jaroslava Komárková

ODDĚLENÍ SMYČCOVÝCH NÁSTROJŮ

Jako zlatá nit vine se historií jičínského stánku hudebního školství ozvěna čtyř strun... bylo-li by možné, aby zde namísto slov zněly tóny, jistě by vypověděly mnohem více než pečlivě učesané věty, neboť tóny neznají zábran a nevidí rozdíly, nečiní si nároky, nýbrž zní a promlouvají bezprostředně ke každému, kdo se otevře a chce naslouchat. Bylo-li by to možné, zněla by listováním nikoli útlé knihy barevná melodie, tak proměnlivá, tklivě podmanivá, jako žádná jiná stránku za stránkou od první k sedmdesáté. Odvážně a jistě stránkami let provázanými legátem nesoucím sněhobílý prach vonící po pryskyřici. Taková je melodie nástroje věrně provázejícího osudy školy, jež nese ve štítu jméno Mistra skladatele – melodie s pamětí nejdelsí, jejíž první tóny doprovázely položení základního kamene, byť pomyslného, na němž usedaly další a další kameny let, aby daly vyrůst „budově“, před kterou dnes stojíme. Zřetelně se v ní odrážejí jednotlivá poschodí etap její historie, které jako pnoucí rostlina prolíná rodokmen s erbovním znamením houslového klíče. V každé etapě o trošku jiná barva tónomalby, přece však stále přítomná barva hlasu houslí.

Housle – obor se skutečně nejstarší historií společně s klavírem a zpěvem na Základní umělecké škole v Jičíně, vždyť na počátku historie organizovaného hudebního

vzdělávání v Jičíně, v době předcházející existenci vlastní základní umělecké školy jako pedagogický a umělecký garant nad oborem hry na housle nestál nikdo menší než Mistr Josef Muzika a N.Muziková. Pohledem na houslovou pedagogiku se škola zajisté těšila z přítomnosti osobností vedoucích svou činnost v duchu položené tradice, zejména v duchu školy Otakara Ševčíka, jehož velký žák Josef Muzika svým způsobem houslovou školu v Jičíně zakládal. Mezi jeho žáky patří Mgr.Jiřina Hornová – která svou pedagogickou práci opírala a opírá o Muzikovu koncepci, což ve spojení s neobyčejně laskavým a lidským přístupem vytváří nevšední projev a působení osobnosti houslové pedagogiky.

V současné

době v duchu vlídného přístupu s ohledem na osobnost žáka působí na škole od roku 1978 Marie Stříbrná,DiS., absolventka houslové třídy MgA.Pavla Kyncl na konzervatoři v Brně, která je zároveň pedagožkou oddělení klávesových nástrojů. Mladistvou energií vnesl od roku 2004 do pedagogického sboru oboru houslové hry pan Miroslav Kopecký,DiS., absolvent konzervatoře v Pardubicích, jehož žáci se již prezentovali na soutěži smyčcových nástrojů ZUŠ České republiky. O rok později se k němu připojil ještě Ondřej Koláčný,DiS., absolvent brněnské konzervatoře hry na housle ve třídě prof.Besperáta, který vedle individuální výuky vede muziku folklórního souboru „Kanafaska“.

Význam houslové hry je v hudebním světě nevyvratitelný a již od prvních krůčků na nelehké cestě k ovládnutí hry na tento nástroj se housličky zapojují do společného muzicírování, aby tím potvrdily onu pravdu, že housle jsou základem každého velkého orchestru – zejména symfonického.

Na ZUŠ v Jičíně mladí houslisté společně hrají v rámci kolektivní výuky v různých souborech hned několika žánrů! Své brány jim otvírají ansámblы jako Kanafaska a Netrafolka v žánru lidové hudby (nikoliv však ostře ohraničeném), Stará muzika – Cantus firmus, který se soustředí na hudbu doby předromantické, různé komorní soubory jako např. houslová dua, klavírní trio, seskupení různého nástrojového obsazení či dokonce komorního nebo symfonického orchestru. Protože repertoár je vskutku široký, takový soubor, jakým je např. právě komorní orchestr, pořádá také soustředění v rámci nichž intenzivně zkouší svůj repertoár. K takovým akcím mimo brány hudební školy patřilo např. soustředění na rekreačním středisku „Sklář“ v Ostružně nedaleko od Jičína, kde se uprostřed přírody ozývaly tóny nástrojů smyčcových i dechových i pod širým nebem, počasí hned začátkem školního roku (2008-2009) tomu hezky přálo.

Přát budeme jistě i my – a to nejen dětem, aby jim zájem a dobrý vztah k hudbě vydržel do jejich dalšího života, ale i Základní umělecké škole k jejím krásným kulatým narozeninám. Aby i přes přehánky a ne vždy příznivé ovzduší dnešní doby dokázala jít za svým cílem a všechny nepříznivé ustála, aby byla pro Jičín a jeho okolí místem, kde se mladým duším bude dostávat přijetí a prostor pro rozvoj smysluplným směrem a také radosti z toho, co dokáží. Aby právě toto mohlo být odměnou vedení jičínské hudební školy a všem, kdo s malými svěřenci každý den tvoří něco, na co si třeba nemohou sáhnout, ale co je krásné a obohacující.

V rozmezí školních let 2000-2005 vyučoval v naší zušce violoncello pan učitel Josef Stejskal. Po jeho odchodu do důchodu zde působila jeden rok paní učitelka Elena Hájková. Třidu navštěvovalo v průměru pět dětí. Od školního roku 2005-2006 převzala violoncellovou třídu paní učitelka Miloslava Vrbová. Na nástroj hrály už jen čtyři děti. V následujících letech se rozrostla cellová třída na deset dětí.

Violoncello je jedním z nejkrásnějších nástrojů se sametovým hlasem. Má široké hudební uplatnění, jak v profesionálních ansámblech, tak v amatérských souborech, orchestrech, kapelách i jako sólový nástroj. Je jen škoda, že v podvědomí lidí figuruje tento nástroj jenom jako „velké housle“ nebo „malá basa“. Moc bych si přála, aby se na cello hlásily takové zástupy dětí jako na klavír, flétnu, kytaru. Na smyčcové nástroje, violoncello nevyjímaje, nejsou vůbec snadné začátky. Děti by o nich povyprávěly samy nejvíce. Ale i přes to všechno ukázaly, jakými jsou bojovnice. A to hlavně v loňském roce 2008, když probíhala celostátní soutěž ZUŠ ve hře na smyčcové nástroje, které se zúčastnili čtyři violoncellisté. Z okresního kola v Hořicích postoupili dva z nich. V krajském kole, jenž se konalo v Novém Městě nad Metují 20. dubna, obsadili krásná třetí místa. Jednalo se o Anežku Pokornou a Milana Krotkého. Jak napsala Anežka ve školních novinách ZUŠkovinkách:

„Pokud jste šli ve čtvrtek ráno kolem kina a viděli tam čtyři postavičky se dvěma „cellama“, pak jste si určitě museli říkat, že vyloupit banku takhle po ránu není moudré...“. To právě čekali na minibus, který je měl dopravit na místo konání soutěže.

Dále pokračovala: „Předvedli jsme vše, na co jsme se tak dlouho připravovali. Potom jsme si udělali malou exkurzi po městě a okoštovali velmi dobrou zmrzlinu ...“.

Violoncellisté se zúčastňují různých akcí školy např. na festivalu „Jičín - město pohádek“, kde vystupují se školními soubory Netrafolka, Cantus Firmus a lidovou muzikou, jejímiž jsou platnými členy. Děti se také moc těší do nově vzniklého orchestru, který vede paní ředitelka Jaroslava Komárková již druhou sezonu. Hrají spolu s houslisty, s flétnistkou, klarinetistkou, hornistkou a trombonistou takové hity jako např. od skupiny The Beatles Yesterday, od Elvise Presleyho „Pár havraních copánků“, ale koncertovali i s úryvkem Smetanovy Vltavy, Čajkovského Labutího jezera či Dvořákovým Largem z Novosvětské symfonie. Abychom mohli podat vynikající výkony jako profesionální hráči, musíme se nejdříve umět sehrát. Proto jsme si udělali malé soustředění. Trochu to připomínalo tábor, jelikož se spalo v chatičkách na palandách a měli jsme společné sociální zařízení a jídelnu. Procvičovalo se nejprve po jednotlivých nástrojových skupinách a teprve pak dohromady. Protože nám počasí přálo, vyhrávali jsme si jen tak pro radost venku a díky tomu jsme určitě konkurovali i ptačímu zpěvu. Na dobrou noc nám vždy zahráli dva páni učitelé na housle melodii z Večerníčka, a pak honem na kutě. Ráno nás budili trombonisté a posléze byla rozcvička. Děti i učitelé byli z toho velmi nadšeni, a proto jsme si soustředění zopakovali v prosinci v penzionu „Lesní zátíší“ a letos se opět chystáme na společné „muzicírování“.

Učitelé smyčcového oddělení:

MgA. Květoslav Borovička	1997-1999	kontrabas
Jaroslav Gajdošík	1956-1997	housle
Mgr. Jiřina Hornová	1978-2005	housle
Ondřej Koláčný, DiS.	2005-	housle
Miroslav Kopecký, DiS.	2004-	housle
Josef Stejskal	1998-2005	violoncello
Marie Stříbrná, DiS.	1978-	housle
MgA. Ladislav Vošvrda	1975-1992	housle
Miloslava Vrbová, DiS.	2005-	violoncello

Na konzervatoř v Brně byla přijata ke studiu hry na housle ze třídy p.uč. M. Stříbrné – **Ludmila Šulcová** v roce 2003.

PĚVECKÉ ODDĚLENÍ

Pěvecké oddělení se věnuje výuce sólového, sborového a komorního zpěvu. Výuka sólového zpěvu má širší žánrové zaměření. Žáci jsou vedeni ke klasické průpravě. Po zvládnutí základů pěvecké techniky, správných pěveckých a dechových návyků rozšiřujeme výuku o populární zpěv (zpěv na mikrofon). Zdokonalení pěveckých návyků a dovedností je nejdůležitějším a dlouhodobým úkolem, jak pro žáky, tak i pro pedagogy. Správné a důsledné vedení techniky hlasového aparátu vede ke znělému a zdravému hlasu, jehož majitel nebo majitelka se může úspěšně věnovat různým pěveckým aktivitám - s úspěchem se prezentovat na veřejných koncertech, soutěžích a vystoupeních, která jsou obohacena zajímavými doprovody žáků ostatních oddělení.

Pěvecké oddělení je svým mnohostranným zaměřením nedílnou součástí mnoha zajímavých hudebních projektů, jež se staly oblíbenými ze strany žáků, tak i veřejnosti.

Vyučující pěveckého oddělení:

Mgr. Zdeňka BADOVÁ	2006-
Mgr. Jan JITERSKÝ	2003-2004
Gabriela KUBRTOVÁ, DiS.	2003-2004
Mgr. Michal KUTEK	2001-2002
Simona MICHÁLKOVÁ	2007-2008
MgA. Petr SVOBODA	2004-2007
Zdeňka SVOBODOVÁ, DiS.	1978-
Mgr. Jana VČELÁKOVÁ	2000-

„ZÁMECKÝ PĚVECKÝ SBOR „

Ve sborovém zpěvu se věnujeme soustavnému zdokonalování pěveckých návyků a dovedností. Patří k tomu i vedení k harmonickému cítění a sluchové vytříbenosti. Tohoto, ne příliš snadného úkolu, se žáci snaží dosáhnout na hodinách sborového a komorního zpěvu. Jejich pravidelná setkání se konají jednou týdně.

Repertoár je přizpůsoben věku a schopnostem dětí (jednohlasé písně, lidové písně, vícehlasé písně – stará hudba, spirituály, populární hudba...). Odměnou za systematickou a pečlivou práci je radost z čistě znějících vokálů a prezentace vícehlasého zpěvu na veřejných vystoupeních a koncertech (festival Jičín-město pohádky, Valdštejnské slavnosti, pravidelné koncerty v kostele sv. Ignáce v Jičíně, v kostele v Popovicích a Konecchlumí; interní i veřejné koncerty).

Ve školním roce 2008/2009 je obsazení pěveckého sboru v počtu 43 zpěváků (od osmi do osmnácti let) ideální. Barevné ladění i harmonické cítění podpořené zkušeností starších a vyspělých zpěváků a zpěvaček a nadšením „andělských“ hlásků

mladších zpěváků, je zárukou snahou o dokonalý zpěv z minulých let. S myšlenkou založení pěveckého sboru přišla v roce 1987 paní učitelka Břetislava Matějková. Školní sbor dále vedla paní učitelka Jaroslava Komárková (1989-1991), Vladimíra Nováková-Matušková (1991-1997), Zdena Svobodová (od roku 1998). Poslední jmenovaná ze své pěvecké třídy oslovila několik děvčat ke společnému zpívání do komorního seskupení a věnovali se převážně lidové písni a spirituálům. V této podobě převzala komorní sbor ve školním roce 2003-2004 paní učitelka Mgr. Jana Včeláková, která vede pěvecký sbor v současnosti pod názvem „Zámecký pěvecký sbor“.

„Ve sboru“

„Do sboru chodím už od sedmi let, v tu dobu jsem tam byla jedna z nejmladších. Toho času ho vedla paní učitelka Svobodová. Jako malá jsem její výuku dost často rušila. Později vedení přebrala paní učitelka Včeláková, ta si na mé vyrušování zpočátku snad zvykla a pak už jsem z něj vyrostla. Pamatuji se, jak jsem neměla ráda rozezpívání, časem jsem pochopila, jak je pro nás důležité. Nyní bez rozezpívání už zpívat nedovedu. Teď

jsem ve sboru už osm let a patřím mezi ty starší. Obsazení se každoročně dost mění, tedy obsazení zpěváků. Těch, se kterými jsem zpívala v prvních letech na škole, už tam dnes příliš není. Vždy bylo více dívek, dnes však už chlapců přibývá, což je moc dobře. Jejich hlas krásně doplňuje výsledek, jinak ženského sboru. V kolektivu je vždy příjemná nálada, paní učitelka se s námi dokáže pobavit a přitom si udržet autoritu, což je důležité, bereme ji jako dobrou přítelkyni. Letos je ve sboru hodně malých dětí, takže je rozdělen na dvě části, které paní učitelka učí po sobě. Chudák nemá skoro čas na oddych, sotva odejdou jedni, dorazí druzí a vyžadují její péči. Při vystoupení udrží plně naši pozornost, v tu chvíli se všichni snažíme, aby byl výsledek co nejlepší. Nejčastěji vystupujeme na akcích, které město Jičín pořádá, nebo v nejbližších kostelech. Volba písní je zajímavá, často zpíváme v cizích jazycích. Myslím, že všichni do sboru chodí moc rádi díky dobré náladě a skvělému kolektivu...“.

Anna Chalupová
(členka „Zámeckého pěveckého sboru“)

KYTAROVÉ ODDĚLENÍ

V posledních letech prošlo kytarové oddělení dynamickým vývojem. Ačkoliv celkově počet žáků poněkud klesl, škola nabízí především žánrové rozšíření výuky hry na kytaru. V roce 2000 má kytarové oddělení 76 žáků v roce 2008-2009 50 žáků.

Na jaře 2001 se uskutečnil „Kytarový podvečer“, první každoroční tradiční koncert kytarového oddělení. Páni učitelé Karel Kulhavý, František Komárek a Vladimír Tauchman začali učit hru na elektrické kytary. Karel Kulhavý založil v roce 2005 kytarový orchestr KOR (Kytarový ORchestr), kde najdou svoje uplatnění všichni kytaristé. Paní učitelka Hana Botková vede od školního roku 2006-2007 přípravný kytarový soubor, který sdružuje žáky 1.a 2. ročníků, seznamují se s komorní hrou a připravují pro účast v KORu. Paní učitelka Ivana Hučíková převzala po K.Kulhavém v roce 2007 vedení KORu a rozšířila žánrový rozsah repertoáru. V současné době se KOR připravuje na účast v soutěži „Guitarreando 2009“ v Hradci Králové. Snažíme

se, aby i ti žáci, kteří nemají zájem věnovat se sólové hře na kytaru, našli svoje uplatnění už od 2.ročníku právě v KORu a ostatních souborech školy – např.Netrafolka, Popík.

Nejvšestrannějším pedagogem oddělení je pan učitel MgA.František Komárek (Ferda Mravenec - práce všeho druhu), který vyučuje hru na elektrickou i klasickou kytaru a hru na dechové nástroje - zobcovou flétnu, klarinet, saxofon a bicí nástroje.

Práce všech pedagogů kytarového oddělení na pilotním Školním vzdělávacím programu ukázala na potřebu větší propagace kytarové hry. Běžně dostupné malé velikosti kytar dovolují i výuku malých dětí.

Učitelé kytarového oddělení v průběhu let 1999-2009:

Hana Botková, DiS.	1986-
Ing.Jaroslav Fejfar	2006-2007
Jaroslav Gajdošík, DiS.	1956-1997
Mgr.Ivana Hučíková	1988-
MgA.František Komárek	1987-
Karel Kulhavý	2000-2007
Miroslav Landa	září-říjen 1999
Vladimír Tauchman	1999-2005
Petra Zajíčková	1999-2000

ODDĚLENÍ ELEKTRONICKÝCH KLÁVESOVÝCH NÁSTROJŮ

I do vážného umění postupně proniká technika a 20. a 21.století. Hudební zvuk už nevzniká chvěním struny, proudem vzduchu, chvěním sloupce vody, tak jak jsme byli zvyklí a v mládí jsme se naučili ve fyzice. Dnes do každé lidské činnosti proniká elektronika, uměle vytvářené zvuky, obrazy – prostě něco, co spousta z nás nechápe a neumí si představit. Ale toto nepředstavitelné, co lze spočítat a přeměřit pomocí multimetrů a jiných přístrojů, dokáže ve spojení lidským nadáním a fantazií vytvářet krásné věci. A už jsme v království elektronických nástrojů. Na naší ZUŠ se na ně začalo také vyučovat.

Na začátky této výuky vzpomíná paní učitelka Vladimíra Matušková:

„Výuka na elektronické klávesové nástroje – keyboard – a dříve na elektrické varhany prošla od počátku velkými změnami. V začátcích vzniku tohoto nástroje se na uměleckých školách nevyučoval. Rodiče tímto nástrojem řešili situaci menšího a skladnějšího nástroje než je piano a nebo dokonce klavír, proto se vyučovala pouze hra na klavír, i když některé děti doma cvičily na elektronické varhany. Výuka na keyboard (tehdy na elektronické varhany) se oddělila od klavírní hry na naší škole ve školním roce 1994-1995. V té době se začal využívat doprovodný rejstřík a žáci se učili hrát písničky s akordovým doprovodem levé ruky.

Postupem času se začaly nástroje zdokonalovat a tím i postupovala jejich výuka až do dnešní doby, kdy se žáci učí hrát a zároveň od počátku využívat jeho mnohačetných možností až po přenášení hudby do počítače a jejího zpracování.

Žáci keyboardového oddělení se v naší „Zušce“ uplatňovali ve školním tanečním orchestru, ve školních kapelách, kde byl keyboard využíván především jako doprovodný nástroj.“

Kdo všechno na keyboard na naší škole už vyučoval?

Václav Bařtipán, DiS.	1995-1998
Jana Fejfarová, dipl. um.	1999-2005
Bc. Pavel Hučík, DiS.	1988-2006
Štefan Hudec, DiS.	1989-1998
Pavel Krčmářík, dipl. um.	2003-
Klára Kubátová, dipl. um.	2007-2008

Anna Lochmannová, DiS.	2003-2006
Petra Matoušková, DiS.	1990-
Vladimíra Matušková, DiS.	1990-
Zuzana Pelcová	2007-2008
Marie Stříbrná, DiS.	1978-

V současné době vyučuje na pobočce v Sobotce paní učitelka Petra Matoušková a v Jičíně paní učitelky Vladimíra Matušková, Marie Stříbrná a pan učitel Pavel Krčmářík.

Dnes už nepoužíváme keyboard jen jako doprovodný nástroj, ale je to nástroj sólový. Hráči na keyboard vystupují na koncertech školy, hrají na zámku Humprecht, kde naše škola pořádá nedělní hudební zastaveníčka. Pro nástroj, který se dá přenést v ruce, není žádné místo nedostupné.

Skladby na keyboard nevznikají jen přepisem a úpravami skladeb klavírních, ale někteří autoři píšou přímo pro tento nástroj, využívají jeho rejstříkové a doprovodné možnosti. Součástí hry na keyboard je také komorní hra - dva hráči, dva nástroje - tím se možnosti kombinování rejstříků dále rozvíjejí a hra na keyboard nabízí nové zvukové využití. Nelze přehlédnout ani možnosti spojení s počítačem. Tak místo her využíváme moderní techniku pro tvůrčí práci a krásu. Společně s žáky hledáme nové barvy a zvukové kombinace, pátráme v klavírním archivu po skladbách, které znějí krásně nejen na klavír, ale i v úpravě pro elektronické klávesové nástroje.

Dnes je keyboard rovnocenným partnerem tradičních nástrojů jako je klavír, housle, flétny, lesní roh, trubka....

V nových učebních plánech se připravuje jeho výuka na 7 let na I. stupni a na 4 roky na II. stupni na ZUŠ.

VÝTVARNÝ OBOR

Jak se zabývá strach

Výtvarný obor jsem převzal téměř neposkvrněný. Až na pár ve skladě zapadlých kreseb, hrstku pomůcek a několik absolventských prací rozesetých po stěnách školy jsem nenašel nic, co by nasvědčovalo nějakému předchozímu usilování, nic, co by vypovídalo o jakékoliv dřívější činnosti. Nebyl tu nikdo, kdo by mě do nového prostředí uvedl, jako by toto prostředí bylo nové i sobě samému a teprve se poznávalo, anebo lépe řečeno, teprve se mělo poznat.

Stejně to bylo i s žáky. Hrnuli se na mne po desítkách, překřikovali se, jeden přes druhého se snažili prosadit především svůj zájem bez ohledu na počet skupiny, na potřeby ostatních, na skutečnost, že oni jsou v přesile, kdežto já jsem jediný – nezkušený a sám. Jako stohlavá saň chrlící oheň na osamělého jezdce, chrlili na mě své žádosti a otázky. Kdybych se nenaucil rychleji reagovat a vyhovovat nepředvídatelným přáním, sežehla by mě vlna planoucí dětské touhy po nových věcech. Oni – mladí a sami sobě ještě nepoznaní, kteří se přišli něco dozvědět od někoho jen o málo staršího, mne přinutili dospět. A opravdu, úvodní půlrok v základní umělecké škole znamenal především přehodnocení pohledu na běh věcí i na sebe samého uvnitř tohoto běhu. Znamenal první větší zkušenosti s fungováním světa, toho světa, který je pravý: dravý a nic nedávající zadarmo. Člověk by se neměl přizpůsobovat tlaku většiny, vnějším snahám odporujícím jeho vnitřnímu naturelu. Měl by ale pochopit, že těmto snahám bude muset už navždy čelit. A s tímto přesvědčením jsem se vrhl do své nové práce.

Krom souhrnu všeho toho nejasného, jakoby mlhou zastřeného, poskytoval výtvarný obor i depozitář

dávno zajetých, ustálených praktik. Bylo pouze třeba ho oprášit. Stačilo se jen kolem sebe lépe rozhlédnout, abych zjistil, že škola má jak tradici kreslířskou a malířskou, o čemž svědčila řada stojanů vzájemně se podpírajících u jedné ze stěn třídy, tak i tradici grafickou. Velký tiskařský lis poblíž okna už mnohé pamatoval. Vypadal však, že je stále v kondici, a nadešel čas ho vyzkoušet. Osvědčil se nejen při tisku z výšky i z hloubky, ale i jako zábavná výtvarná pomůcka pro nejmenší děti, jež lákala možnost „si zatočit“. Jako kormidlem lodi otáčeli žáci klikou hřídele doleva, pak doprava a z podmořské hlubiny grafického válce vylézaly ty nejpodivnější, nejnepravděpodobnější barvy a tvary všelijakých zvířat či fantastických rostlin. Vznikly velice povedené práce, za první pololetí ty nejzajímavější, a dětská touha poznávat a tvořit mne oslovila znovu. Její nové přání se upnulo na myšlenku práce s keramickou hlinou, jak zde bylo hlavně v dobách adventu zvykem, a já musel opět rychle zareagovat.

To, co bylo nyní třeba oprášit, nebyla jen keramická pec dominující onomu depozitáři natolik, že si dokonce vyhradila čestný post ve své vlastní místnosti. Byla to především moje odvaha k činům, co mělo projít revizí, neboť s používáním pece jsou spojena notná rizika. Ať už by během vypalování keramiky shořela „jen“ má třída nebo celé jedno křídlo Valdštejského zámku, ve kterém se škola nachází, padla by veškerá odpovědnost na mou hlavu. Ruce se mi třásly, když jsem ukládal poslední hliněný výrobek do obří tlamy, za níž vzápětí klapla dvířka, která se i se vším, co se za nimi nacházelo, rozežhala na pro mne do té doby zcela nepředstavitelných 800 stupňů Celsia. Škola nelehla popelem, můj strach však ano. I přesto ale, kdykoli mám před tuto pec znovu předstoupit, podivný třes se do mých rukou vrací. Snad i on vyhasne, stejně jako vyhasíná hlína v peci a ze živé hmoty se stává hmota neživá, mrtvá...

Mgr. Miloš Šolc

Učitelé výtvarného oboru v letech 1999-2009:

Augustová Hana	1999-2001
Kalenská-Andersson Ivonne	2000-2007
Nevrlá Jana	1995-2008
Riegerová Maryša	1999-2001
Mgr.Svobodová Lucie	2007-2008
Mgr.Miloš Šolc	2008-
Tmějová Ludmila	1996-2001
Mgr.Veselá Johana	1999-2000
Jana Všečeková-Horáčková	1999-2005

Ahoj, jmenuji se Vendula Chramostová. Moc ráda chodím do ZUŠ na výtvarku a na hudební nástroj, na který hraji. Výtvarka mě baví, protože tam je legrace a máme hodného pana učitele.

Máme tam také jednu kostru jménem Oskar. Pan učitel říká, že Oskar je jen předloha na kreslení, ale kamarádka Anna ho pořád obléká do jiných a jiných šatů: Chvilku je to Oskar, chvilku zas Oskarka, ale nemohu říci, že by se mi ty převleky nelíbily. Když přijdu ze školy domů, vždy se na výtvarku těším...

Je to už dva a půl roku, co chodím do výtvarky, a musím sama uznat, že za tu dobu si naše třída při kreslení a malování užila spoustu legrace.

Jednou, když vedle v hudebce dohráli písničku, tleskali jsme přes dveře a jeden z nás zalezl pod lavici – prý aby neměl problém, kdyby něco. Neustále (včele s Aničkou Štolcovou) převlékáme našeho kostlivce "Oscara", který už nemá jednu ruku. A když se dostaneme k výtvarným činnostem, nejvíce mě baví práce ve dvojicích. Je pravda, že jsme tak kreslili jen dvakrát, ale opravdu to stálo za to. První společná kresba měla být jakýkoliv komiks. Ten náš se jmenoval "Žabí láska", ale nic o skutečné žabí lásce neobsahuje. Jako druhou práci jsme měli ztvárnit hudbu. Vzniklo embryo v popraskaném vajíčku propíchnutém jasně červenými bodáky.

To je asi vše, co bych chtěla k ZUŠce říct, a těším se na další dny, které zde v budoucnu strávím.

Pavlna Matějková

Právě teď, kdy ZUŠ J.B.Foersterova slaví své 70. výročí, vzpomínala jsem na své začátky na této škole a připomněla si 9 let, které jsem tu zatím strávila.

Občas mě to nebavilo a docházela jsem na hodiny s nechuť, protože bylo třeba venku hezky a chtěla jsem být s kamarády. Několikrát jsem zvažovala, že bych mohla přestat chodit. Měla bych více volného času a zbavila bych se jedné z povinností. Nakonec jsem si ale stejně vždycky řekla: „Jednou jsem si tenhle koníček vybrala, tak proč toho teď nechat?“ Na druhou stranu škola mě naučila spoustu nových věcí. Poznala jsem tu nové lidi a prožila příjemné chvíle.

Do dalších let přeji ZUŠ, aby přinesla spoustu radosti a příjemných okamžiků i dalším a dalším dětem.

Eva Bui Thi

TANEČNÍ OBOR

„Tanec je skrytý jazyk duše.“ Martha Graham

Výuku na tanečním oboru zajišťuje kvalifikovaná učitelka paní Eva Černochová, která má k dispozici dva korepetitory – paní učitelku Věru Čejkovou a pana učitele Pavla Krčmárika. Taneční obor navštěvuje ve školním roce 2008-2009 celkem 101 žáků.

Cílem výuky je nejen naučit žáky základům tanečních technik obsažených v učebních plánech, ale i vést je k lásce k tanci, hudbě a divadlu, probouzet v nich citovou stránku a estetično. Taneční obor se snaží podchycovat a rozvíjet taneční nadání dětí. Probouzením smyslu pro krásu tance a harmonii spolu s rozvíjením tvůrčích schopností prohlubuje taneční výchova duševní život člověka a ovlivňuje utváření jeho hlubšího vztahu k životu a jeho okolí.

Tanec jako neverbální vyjadřovací prostředek je projevem rozmanitým, mnohotvárným, bohatým a proměnlivým ve formě i obsahu. Současně však má přísný řád, jehož osvojení a respektování je podmínkou kultivovaného, harmonického a individuálního tanečního projevu. V souladu s těmito požadavky rozvíjí výuka u žáků správné držení těla a pohybovou techniku a současně pěstuje jejich vnitřní citlivost, vnímavost, představivost, hudební a prostorové citění, tvořivost.

Na tanečním oboru se vyučuje taneční průprava, taneční praxe, klasický, moderní, lidový a historický tanec.

Každoročně žáci vyrážejí na jaře a na podzim na víkendové soustředění na Nebákově. Připravují se zde na nadcházející vystoupení. Ve volném čase pořádají různé soutěže, chodí na procházky po okolním krásném lese a pokud počasí dovolí, tráví večery u táboráku. Užijí si spolu spoustu legrace a stávají se nerozlučnými kamarády. Jen soustředění skončí, už se začínají těšit na další.

K pravidelným akcím patří celovečerní taneční projekty. V roce 2008 byl uveden pořad pod názvem „Už i hvězdy tančily, aneb protančená historie“. Poprvé byly do pořadu zakomponovány krátké filmové klipy na úvod každé choreografie. K promítání byla využita tzv. zpětná projekce. V minulých letech měly „taneční podvečery“ různá témata, např. „Oslí můstek s rourou“, „Otázka pro Jaroslava J.“, „Včelka Mája v opeře“. Zaměření pořadů má v sobě vždy i určitý vzdělávací prvek; celé programy byly uvedeny mj. i v dopoledních představeních pro žáky základních a středních škol z Jičína i širokého okolí. V posledních dvou letech touto formou náš pořad shlédlo pokaždé téměř 1000 žáků a učitelů.

Taneční obor spolupracuje i s mateřskými školami, pro které pořádá každoročně ukázkové hodiny. V jejich rámci si děti mohou vyzkoušet své první taneční kroky.

Každý třetí rok je rokem soutěžním. Naši žáci se pravidelně proboují přes okresní kolo do krajského, kde mají možnost porovnat svůj taneční výkon s vrstevníky z ostatních ZUŠ

Královéhradeckého kraje, kde je opravdu veliká konkurence. V březnu 2009 se dívky zúčastnily krajského kola soutěžní přehlídky v Jaroměři s choreografiemi „Jízda MHD“ a „Podvečer v kavárně“. Získaly cenu poroty za taneční techniku. Účastníme se i jiných soutěží, např. Ledečský taneční pohár, Mladý tanečník nebo Destiny's Jam. Na těchto soutěžích naše žákyně vždy vybojovaly přední umístění.

Náš obor spolupracuje také s hudebním oborem naší školy a připravuje vystoupení a koncerty při různých příležitostech, např. Valdštejnské dny, Jičín – Město pohádky, Dny kulturního dědictví, Oslavy založení ZUŠ Jičín apod.

Důležitým cílem výuky na tanečním oboru je příprava talentovaných žáků pro další studium tance. Mezi úspěšně absolventy, kteří byli přijati ke studiu na vyšší taneční školy patří:

Dita Matyášová	Taneční konzervatoř Duncan centre Praha
David Háva	Taneční konzervatoř Praha
Pavel Háva	Taneční konzervatoř Praha
Martin Hartmann	Taneční konzervatoř Praha
Martina Vlachová	Taneční konzervatoř Praha
Daniela Zilvarová	Hudební fakulta AMU Praha, obor taneční věda

I spousta dalších našich absolventů využívá vzdělání získané na naší škole při svém dalším studiu a v povoláních, pro která jsou kultura pohybového projevu a zvládnutí základů tance vhodným předpokladem.

V hodinách taneční výuky se daří mezi dětmi a učitelkou vytvářet příjemnou a tvořivou atmosféru, která pomáhá posilovat vztah dětí k tanci a umění jako takovému. Důkazem toho mohou být i následující řádky, které napsaly před několika lety žákyně absolventského ročníku do školních novin:

„Příspěvek vycházejících hvězd“

„Všechno to začalo už ve školce. Malá a velká Martinka se přihlásily do taneční přípravy. V dalších ročnících a během roku se k nám postupně přidávaly, ale někdy i následně odcházely další holčiny. Za sedm let jsme se jakž takž sesumírovaly do nynější sestavy: velká Martinka, malá Martinka, Lenka, Kačka, Zuzka, Kája, Lenka, Dáša a naše kudrnatá Pája... Taneční talent se zejména u velké Martinky začal projevovat už od dětství, když se na známou písničku Bossa-Nova nakrucovala před televizí. To naše Pavlínka měla úplně jiné zájmy. Ve svém volném čase si hrála na „automat“. Při jedné z her se jí to ale trochu vymklo z rukou a osudnou minci spolkla... Zuzka se vždy zajímala o vesmír, chtěla se stát kosmonautkou. Svojí cestu na měsíc každou noc pilně trénovala na trase pokojík-půda. Lenka si moc přála mít pejska, ale ani Ježíšek jí to přání nesplnil. Proto si malá Lenička na pejska alespoň hrála. Vlezla do každé větší krabice a začala štkat jako pes v boudě. Kačenu maminka slušně vychovala, a tak při každém vstupu do místnosti Kačka zaťukala na dveře a nahlas pronesla: „Tuky,tuky!“ Dáša se odmalička starala o „image“ svých panenek. V neposlední řadě svým barbínkám

upravovala účesy, k tomu samozřejmě patřilo i pravidelné zastřihávání konečků. Marta byla už od dětství velká sportovkyně, oblíbila si především dlouhé vytrvalostní tratě. Na písničku „Chvátám, chvátám“ z pohádky o Včelích medvídcích běhala po pokoji do kolečka. Kája a Lenka v sobě odjakživa měly uměleckou duši, obě rády kreslily křídami. Jako nejlepší plochy pro svá umělecká díla vybíraly chodníky. Pod své výtvořky se nikdy nezapomněly podepsat a popřípadě uvést i svou celou adresu... Všechny tanečnice z absolventského ročníku tedy byly pěkná čísla, jen paní učitelka Černochová je mezi námi jako jediný svatoušek...☺“

Učitelé tanečního oboru:

Eva Černochová	1990-	pedagožka tanečního oboru
Věra Čejková, DiS.	1997-	klavírní korepetice
Pavel Krčmárik	2003-	klavírní korepetice

POBOČKA ZUŠ V SOBOTCE

Dobrý den,

jsem pobočka Základní umělecké školy J.B.Foerster. Vznikla jsem před dvaceti lety v Sobotce, takže shodou okolností i já mám v tomto školním roce výročí. Tenkrát před lety mě v Sobotce moc chtěli a sobotečtí vynaložili zvýšené úsilí, aby dosáhli mého vzniku a abych začala fungovat. Když se to podařilo, měla jsem se čile k světu. Už když mi byly tři roky, přijala jsem téměř sedmdesát žáků v oborech hudebním, výtvarném a tanečním. Všechny dětské nemoci jako jsou neštovice, spalničky a všechny bolesti břicha jsem přestála bez následků. Soudím, že bych

ODDĚLENÍ HUDEBNĚ TEORETICKÝCH PŘEDMĚTŮ

pětiletou prohlídkou prošla úspěšně. Myslím, že se mi dařilo i díky tomu, že se mi dostávalo příkladné péče.

Když jsem byla starší, bylo to mnohem horší. Moje problémy začaly, když mi bylo asi deset let a následující puberta se mnou opravdu hodně zamávala. Zdálo se mi, že nikoho nezajímám, všichni se na mě mračí a nikdo se mnou nechce mluvit. Po tanečním oboru ukončil svoji činnost i obor výtvarný, takže dětí málo, prostě darmo mluvit. K tomu všemu jsem přišla o střechu nad hlavou. Budovu, kde jsem od svého vzniku bydlela, město prodalo a nově mě ubytovali v budově základní školy. Když se na tu dobu dívám zpětně, vím, že nebylo jednoduché se mnou komunikovat a jsem ráda, že mi nezůstaly žádné trvalé následky.

Naštěstí vše špatné pominulo, a jak pevně doufám, je zase dobře. Teď, na prahu dospělosti, už vím, kdo jsem a co chci a našla jsem si v Sobotce svoje místo. Před rokem Město Sobotka koupilo nové klavírní křídlo, takže mám na čem důstojně koncertovat. V základní škole, kde bydlím, se mi líbí. Zájem rodičů a dětí o moji výuku je tak velký, že zatím, bohužel, nemohu přijmout každého. Paní ředitelka Komárková je na mě také hodná.

Nejlepším dárkem k mému výročí je mých čtyřicet pět žáků a absolventka II. stupně (v mém životě teprve druhá) Eliška Frydrychová.

Pokud mě chcete vidět na vlastní oči, podívejte se na www.nasetelevize.cz

Ve školním roce 2008-2009 v Sobotce vyučují:

Mgr. Zdeňka BADOVÁ	sólový zpěv, hudební nauka a pěvecký sboreček „NOTIČKA“
Hana BOTKOVÁ, DiS.	kytara
MgA. Ondřej MATĚJKA	zobcová flétna
Petra MATOUŠKOVÁ, DiS.	klavír, elektronické klávesové nástroje

Čejková Věra, DiS.
Miroslav Kopecký, DiS.
Miloslava Vrbová, DiS.
Mgr. Jana Včeláková
Katarína Kalvodová, DiS.

přípravná hudební výchova 1.- 2.
hudební nauka pro I. stupeň
hudební nauka pro I. stupeň
hudební nauka pro sólový a sborový zpěv
nauka o hudbě pro II. stupeň
hudební nauka-příprava na talentové zkoušky,
vedoucí oddělení

Kdo by neznal hodiny povinné Hudební nauky. Někdo vzpomíná s nostalgii, někdo s úsměvem, jiný se mračí, další tam zrovna chodí a jiný se tetelí, že už tam nemusí :-))

V „přípravce“ je to škola hrou, ovšem kdo dostane nejvíc „zabrat“, je paní učitelka. Drobotina si užívá her a písniček a ani neví, co všechno potřebné se naučí k dalšímu studiu...

Těžko mladým nedočkavým hudebníkům vysvětlovat, jak moc budou potřebovat křížky v H-dur, že v písničkách se to hemží kvintakordy, že septakord není sprosté slovo a kvinta není jen název třídy na „gymplu“. No a kdy že to žil Beethoven a která že to je ta Osudová sympatie?...pardón...vlastně symfonie :-)

O něco jednodušší to mají učitelé, kteří vyučují žáky v hodině hudební nauky-příprava na talentové zkoušky. Totiž ten, kdo chce na „talentovky“, se většinou učít chce... nebo musí :-)

No a mládežníci z druhého stupně – pokud nehrají v nějakém souboru či komořině – navštěvují Nauku o hudbě a Improvizaci, kde se seznamují se „všehochutí“ hudby jako takové. Mají za sebou i organizování společenské akce a její moderování, několik kritik z koncertů a k tomu praktickou Orffovskou improvizaci.

Za posledních 10 let se teoretickým předmětům věnovalo více učitelů:

Věra Čejková, DiS.	1997-
Ing. Jiří Havelka	1990-1993
Elena Janina Hájková, DiS.	2004 srpen-říjen
Mgr. Jiřina Hornová	1978-2005
Bc. Pavel Hučík, DiS.	1988-2007
Katarína Kalvodová, DiS.	1994-
Ondřej Koláčný, DiS.	2007-
Miroslav Kopecký, dipl. um.	2004-
Bc. Jaroslava Komárková	1987-
Jana Kracík-Vávrová, DiS.	2007-
Mgr. Šárka Lisá	1994-2000
Petra Matoušková, DiS.	1990-
Vladimíra Matušková, DiS.	1990-
Marie Stříbrná, DiS.	1978-

Zdenka Svobodová, DiS.	1978-
PaedDr. Eva Šejnohová	1999-2000
Mgr. Jana Včeláková	2000-
Mgr. Vladimír Vondráček	1999-2000
Miloslava Vrbová, DiS.	2005-
Mgr. Lenka Žižková	2001-2004

Ukázka jedné kritiky koncertu, kterou psali žáci v předmětu Nauka o hudbě:

Ve čtvrtek 5.března 2009 v odpoledních hodinách se v Porotním sále konal koncert žáků Základní umělecké školy J.B.Foerster v Jičíně, kterou už šestým rokem navštěvuji i já. Na úvod celého koncertu vystoupil pan učitel Miloš Šolc, který celý koncert uváděl. Hned od začátku na mě zapůsobil příjemným dojmem. Dobrá výslovnost, hlasitost, jistota a vyjadřování – to by měly být hlavní priority moderátora a ty pan učitel Šolc splňoval.

Celkové zastoupení hudebních nástrojů bylo velmi pestré, také věk účinkujících byl různý. Co se týče témat skladeb, slyšeli jsme většinou klasickou hudbu, což si myslím, že dnes poslouchá čím dál méně lidí. Nechyběl zde ani zpěv. Tuto kategorii zastupovali mladí zpěváci, kteří zpívali lidové písně, některé i známé.

Co se týká obecenstva, tak skoro všechna místa v sále byla obsazena, ať už rodiči, přáteli či příbuznými účinkujících, kteří se přišli podívat a podpořit je.

Já osobně bych vyzdvihla výkon kytaristy Lukáše Valnohy, který zahrál nádhernou pomalou Baladu od J.Süssera, dále také klavíristu Jaromíra Březinu, u kterého oceňuji především jistotu a dynamiku.

Pro svou atmosféru je Porotní sál oblíbeným místem na pořádání podobných akcí, nejen v oblasti hudby. Celý koncert bych hodnotila kladně až na vyřazení některých čísel, která by mě zrovna zajímala-ale bohužel, chřípka ještě útočí, a tak se na ně těším příště.

Dana Tillová (žákyně p.uč.Krčmárka, keyboard)

TECHNICKO HOSPODÁŘSTÍ PRACOVNÍCI ŠKOLY:

Pohled z kanceláře

Na našich dveřích je napsáno „sekretářka, pokladní, účetní a ekonomka.“ Za dveřmi kancelář jako každá druhá, tedy alespoň co do vybavení - počítače, kancelářské stoly, židle... Na první pohled obyčejná místnost. Ale my dvě si to nemyslíme. Máme totiž mnoho důležitých funkcí. Tou „nejdůležitější“ je vykonávání osobní stráže paní ředitelky. Všechny návštěvy do ředitelny se setkají nejprve s námi. Máme i pověření nepříliš populární - jsme ty, které od rodičů vybírají penízky na to, aby škola mohla fungovat a rozdávala radost nejen žákům a jejich rodinám, ale i ostatním Jičínákům. U nás se spřádají ekonomické výhledy do budoucna, k nám míří první kroky žáků po prázdninách a také těch, kteří v "Zušce" začínají. Naše kancelář už slyšela mnoho prázdninových příběhů a viděla i nemálo slziček radosti i smutku. Smutno nám je vždycky ve chvíli, když se s některým žákem předčasně loučíme. Díky naší permanentně aktivní paní ředitelce často opouštíme náš zámek a pouštíme se do víru města, abychom zodpovědně

nakoupily vše potřebné pro organizování soutěží či koncertů. Vybíráme ceny pro vítěze, zajišťujeme občerstvení... Moc se nám líbilo krajské kolo soutěže ve hře na dechové a bicí nástroje, užily jsme si organizaci i parádní výkony soutěžících. Máme radost z úspěchů našich žáčků a také z toho, že v technikou zavalené současnosti se najde hodně mladých lidí, kteří mají vztah k umění a jsou ochotni věnovat mu svůj volný čas.

Škola má díky pedagogům a my věříme, že i díky nám, „THP“, velmi dobrý zvuk. Důkazem je veliký zájem o jednotlivé obory a my jsme velmi rády, že můžeme být součástí dětského uměleckého dění. Těšíme se na další roky i na další úspěchy naší školy.

Čím se ještě naše škola může pochlubit je její čistota. Ano. Aby škola voněla a blýskala se, stará se paní Eva Burešová. Je to „ženská“ k pohledání. Můžete ji potkat časně ráno, kdy pravidelně vyjíždí ze svého „parkoviště“ s vozíkem plným voňavé vody, všelijakých přípravků, hadříků i leštidel. Večer, když se ze školy vytratí poslední žáci, vše opětovně pulíruje a blyští. Škola je tak provoněná a skví se čistotou.

Nejvíce jí dávají zabrat naši mladí umělci ve výtvarném oboru, ale spolu s panem učitelem se snaží, aby třída na druhý den byla vždy čistě nachystaná.

Jsme rádi, že ji tu máme, každý nám ji závidí.

Eva Poláková a Lenka Ulvrová

O vzorný chod školy se tu starali a starají:

Eva Burešová	2007-	domovnice a uklízečka
Marie Gajdošíková	1981-1999	školnice a uklízečka
Věra Grohmanová	1998-2003	ekonomka a účetní
František Komárek	2000-	školník
Marcela Kováčová	1998-	spisová a administrativní pracovníce
Eva Poláková	2004-	ekonomka a účetní
Kateřina Řeháková	2007-2008	spisová a administrativní pracovníce
Lenka Ulvrová	2008-	spisová a administrativní pracovníce
Alena Víchová	1999-2007	domovnice a uklízečka

ČÍM SE JEŠTĚ MŮŽEME POCHLUBIT...

Komorní soubor Cantus firmus

byl založen paní učitelkou Katarínou Kalvodovou před čtyřmi lety a za tu dobu prošel malými změnami v obsazení. Na zobcovou flétnu si v něm zahrála Johana Herbrychová a Darina Stránská, na klavír Veronika Bukovinská a Jan Pokorný (klavír), na kytaru Jan Stříbrný a skvěle v něm muzicírovali Jan Hušek (violoncello), Adam Zikmund (klavír, cembalo, kytara) a Jiří Linhart (percuse).

V dnešním složení hrají Lenka Hermannová (zobcové flétny, hudební úprava partů a stmelující duše souboru), Terezie Kracíková (příčná flétna, půvabný úsměv a největší pohodářka), Anežka Pokorná (violoncello, živel s krásným upřímným pohledem), Jan Klika (zpěv, v duši rocker, v úsměvu romantik).

Soubor se v roce 2007 zúčastnil krajského kola soutěže ZUŠ, vyhlašované Ministerstvem školství a mládeže a tělovýchovy ČR a za provedení sonáty z období klasicismu získal 2.místo. V minulém roce se představil v Hradci Králové na akci pořádané hejtnanem Královehradeckého kraje a adventní hraní ve Starých Hradech se již stává tradicí. Cantus Firmus je součástí všech vystoupení ZUŠ na Valdštejnských slavnostech a festivalu Jičín-město pohádky, skvěle se uvedl také jako doprovodní soubor sólistky - hráčky na zobcovou flétnu Dariny Stránské (barokní sonáta).

Nejkrásnější ale je, že soubor je skvělá parta milovníků hudby a bezvadných mladých lidí, kteří až se rozletí do života, budou (snad) vzpomínat s láskou na hodiny zkoušek plných emocí a hlavně úsměvů a příjemných pocitů sounáležitosti a také na trému i radost z vzstoupení....

Klavírní soubor „Chobotnice“

Prvopočátky naší skupiny můžeme sledovat až k září roku 2001, kdy se ve třídě paní učitelky Věry Čejkové zrodila myšlenka založit soubor složený ze 4 hráčů hrajících na 2 klavíry - věc nepříliš obvyklá. Pro tento úkol byli vybráni ti nejlepší žáci ze třídy, a to Marie Fišerová, Inka Chaloupská, Vlasta Jenčková a Zuzana Pelcová.

Začaly studiem známé skladby od Arama Chačaturjana - Šavlovým tancem. První větší možnost vystoupit na veřejnosti získaly na Valdštejnové náměstí v rámci festivalu Jičín - město pohádky. Mohutný aplaus dokázal, že práce nebyla marná a skupina má budoucnost. Další možnost ukázat své kvality získala na mezinárodním festivalu Lomnické hudební jaro, kde se probojovala mezi nejlepší a zahrála i na nedělním galakonzertě vítězů. (Na tomto festivalu vystupovala Chobotnice každoročně až do zlomového roku 2008, kdy byla zrušena kategorie osmíruční hry na klavír.) Tato sestava vydržela do června 2005, kdy s koncem školního roku skončila i první éra skupiny Chobotnice.

S novým školním rokem do skupiny nastoupili noví členové - František Fišer, Petr Hejda, Veronika Sedláčková a Eva Šulcová. Petra Hejdu asi o rok později vystřídal Jan Fišer. Současně s ním přišel do skupiny i bubeník Josef Kracík.

Další rok byl krizový, opustili nás další 2 členové (Eva a také Veronika, jež se později zase vrátila). S potěšením jsme přijali pomoc naší bývalé členky Marie Fišerové a Pepa Kracík, coby multiinstrumentalista, přešel od bubny ke klavíru.

V červnu 2007 jsme vyhráli soutěž České filharmonie, takže jsme byli pozváni na prohlídku budovy pražského Rudolfinu. Prohlédli jsme si nejen sál, ale i další místnosti lidem normálně nepřístupné. Např. prezidentský salonek (s ošoupaným kobercem), suterén, sklady nástrojů... Při této příležitosti jsme pak ještě podnikli malý výlet na Petřín.

V září 2007 se situace konečně uklidnila a od té doby jsou členy Chobotnice František a Jan Fišerovi, Veronika Sedláčková a Pepa Kracík. V červnu 2008 proběhlo první umělecké turné skupiny - po jižních Čechách. Díky kontaktům na místní ZUŠ, především milou paní učitelku Evu Královou, jsme navštívili Tábor, město proslulé svou husitskou historií. Kromě hraní na koncertu jsme si tak prohlédli muzeum a zatoulali jsme se dokonce i do katakomb.

„Chobotnice“ mají i svůj „potěr“: skupina „**Chobotničky**“ - osmíruční hra na klavír byla založena ve školním roce 2007/8. Navštěvují ji 4 žákyně: Petra Hrabalová, Adéla Koubová, Aneta Kubíčková a Iva Partlová.

Kapela „Popík“

Jedním z hudebních žánrů, které vyučujeme na naší škole, je populární hudba a zpěv na mikrofon. Začínající populární zpěváci a zpěvačky, ve věku od čtrnácti do dvaceti let, si mohou zkusit zazpívat v doprovodu dětské kapely, jejíž obsazení se v průběhu let měnilo dle zájmu dětí o daný hudební styl.

Ve školním roce 2000-2001 začala s dětmi pracovat paní učitelka Jana Fejfarová, která žáky seznamovala především s taneční hudbou. V obsazení basová kytara, klávesy, elektrická kytara a bicí, vystupovali na interních akcích ZUŠ a akcích Červeného kříže, kde byli velice oblíbení a žádaní.

Ve školním roce 2004/2005 převzali školní kapelu učitelé pan Josef Tomášek a paní Jana Včeláková. Obsazení dětské kapely prošlo menší změnou (basová kytara, elektrická kytara, akustická kytara, bicí, trubka, klávesy) a obohatilo žánrové zaměření o rockovou muziku, vyšší populár a jazz. Pan učitel Tomášek dokázal nadchnout žáky pro ně novým žánrem (jazz), který posunul jejich schopnost harmonického a rytmického cítění.

Od školního roku 2006-2007 pracují mladí muzikanti pod vedením Jany Včelákové. V současném obsazení (basová kytara, elektrická kytara, akustická kytara, bicí, klávesy, altový saxofon, tenorový saxofon) je kapela schopná hrát instrumentální skladby (jazz, swing, vyšší populár), ale i rockový a populární žánr se zpěvem.

V celém období svého působení se kapela prezentovala na akcích pořádaných školou, ale i městem („Jičín-město pohádky“, tradiční „Jarní koncert“ a „Adventní koncert“, koncert v zámeckém parku – např. prezentace osvětlení pro město Jičín, koncerty pro Červený kříž atd.).

„Netrafolka“

Každý z žáků má svůj oblíbený žánr. Někteří žáci upřednostňují lidovou píseň natolik, že jsme se rozhodli jí věnovat zaslouženou pozornost. Ve školním roce 2004-2005 jsme uspořádali první ročník soutěže lidové písně, který byl ze strany dětí brán

velice vážně a nikdo z účinkujících nepodcenil svoji přípravu. Žáci si připravili tři tematicky odlišné lidové písně, na kterých předvedli rytmické cítění, správné frázování, dynamické odlišnosti a především intonační přesnost zpěvu bez klavírního doprovodu. Někteří z vítězů, kteří se připravovali na soutěž s plným nasazením a projevíli zájem o lidovou píseň a její historii byli osloveni ke spolupráci s naším nově vznikajícím souborem „Netrafolka“, který je zaměřen na netradiční úpravy lidové písně. V souboru „Netrafolka“ se lidové písně věnují žáci již čtvrtým rokem. Netrafolka“ předává svým posluchačům lidovou muziku odlehčeným, neotřelým a svěžím způsobem. Netradiční folklórní kapela „**NETRAFOLKA**“ hraje ve složení 1.a 2. housle, zobcové flétny (soprán, alt), klarinet, violoncello, kytara a komorní seskupení zpěváků. Snaží se k lidovým písničkám přistupovat trochu netradičně a obohacovat je pohybem, výtvarnými prvky a vtipem. Zatím má v repertoáru tři malé bloky písní: renesanční písně, písně z Jičínska včetně jedné jarmareční „O ševcovské vojně“ a jarní suitu „Vynášení smrti“. Připravujeme Proměny (Čechomor) a písně ve folkovém stylu. Úpravy písní vytvořili paní Jana Včeláková a paní Jan Sündermann a Martin Otruba. Muzika vystupuje na koncertech ZUŠ, na Valdštejnských slavnostech, na festivalu Jičín město pohádky a dalších akcích pořádaných městským úřadem v Jičíně. Přáním všech členů souboru „Netrafolka“ je, aby lidová písnička oslovila i mladé lidi, aby nezaniklo její kouzlo a především odkaz našich předků!

Sboreček - „Zámecké myšky“

Dětský pěvecký "Sboreček" založila ve školním roce 2005-2006 paní učitelka Jana Včeláková. Hlášky 25 dětí (5-7letých) obohacovaly nejedno interní vystoupení v ZUŠ, ale i akce pořádané městem. Od školního roku 2007-2008 převzala vedení nejmenších zpěváků paní učitelka Věra Čejková. Navštěvuje ho 37 dětí, které na letošním Adventním koncertu a tradičním „Zpívání u stromečku“ vystoupily pod novým názvem „**Zámecké myšky**“.

Děti mají v repertoáru veselých rytmických písní i svoji vlastní:

„Zámecké myšky“

Na jičínském zámku straší,
za to můžou myšky asi,
jsou to malé myšičky,
zpívají si písničky,
ty "Zámecké myšičky"!

„Kanafaska“

Vztah k lidovému tanci je u dětí rozvíjen v tomto dětském folklórním souboru, který při naší škole působí od roku 1990. Součástí souboru je i dětská lidová muzika, kterou v současnosti vede pan učitel Ondřej Koláčný; její zakladatelkou byla paní učitelka Jiřina Hornová, po ní převzaly štafetu paní učitelky Marie Stříbrná a Jaroslava Komárková. Soubor má k dispozici lidové kroje (jejich návrhy, které zpracovala PhDr. Jiřina Svobodová, Csc., vycházejí z historických záznamů původních krojů Jičínska, a jsou tedy naprosto autentické).

Taneční a hudební repertoár souboru se skládá z dětských lidových písní, her a tanců východních Čech a Podkrkonoší. Členství v souboru v dětech rozvíjí lásku a úctu nejen k lidovému umění, ale i k tradicím a kulturnímu dědictví našeho regionu obecně.

Děti hrály a tančily na vlčnovské „Jízdě králů“, mezinárodním festivalu písní a tanců „Slavnosti pod Zvičinou“, „Dětském bále“ v Hradci Králové, festivalu „Jičín – Město pohádky“, ale i při mnoha jiných příležitostech, jako byla například vystoupení pro zahraniční turisty na zámku Hrubá Skála nebo Májové slavnosti v Jičíně.

Soubor zobcových fléten

V září 2008 vznikl flétnový soubor, který je složen z nových, zatím pouze dívčích tváří. Za dobu působení souboru si dámy vyhradily svůj styl a paní učitelka Kracík se jim snažím poskytnout zajímavou hudební literaturu, ale také upevnit si svou pozici v souboru (protože zatím chybí hráčka na tenorovou a basovou flétnu zastává ji sama). Někdy je nesnadné zkotit jejich společný smích, ale i přesto je vidět velká snaha a pokrok. Proto přejeme souboru, aby i nadále umělecky vzkvétal.

Notička

Sobotecký sboreček si zpívá pro radost teprve 1 rok pod vedením Zdeňky Badové. 12 malých zpěváků ve věku 4 – 8 let se učí lidové i umělé písničky, písničky z pohádek nebo večerníčků, ale také správnému dýchání, sborovému zpěvu a hře na Orffovy nástroje. Rytmická říkadla a jednoduché tanečky pak ještě doplňují, zpestřují a prohlubují zájem dětí a radost ze společného zpívání. I přesto, že děti zpívají teprve pár měsíců, mají za sebou již několik pěkných vystoupení.

Komorní orchestr

Tento soubor vznikl uprostřed školního roku 2007-2008 a měl raketový vzestup. Začala s ním pracovat nejprve sama paní ředitelka Komárková a ve složení komorního orchestru převažovali samí „malí“ muzikanti ve věkovém rozmezí 8-14 let. Hned po prvních zkouškách bylo znát, že jde o fajn partu, které se nejen líbí být spolu, ale zároveň tvořit krásnou hudbu.

Mezi zcela první skladby, které jsme předvedli veřejnosti, patřily úryvky ze Smetanovy Vltavy, Dvořákovy Novosvětské či Čajkovského Labutího jezera, ale také několik zaranžovaných lidových písní pro festival Jičín-město pohádky, kde jsme doprovázeli nejen školní pěvecký sbor, ale zároveň i tanečnice z tanečního oddělení.

Proto, abychom se spolu více sžili a také proto, abychom se dobře sehráli, vyjeli jsme na naše první soustředění. Zažili jsme spousty humorných situací, našli jsme mezi sebou nové přátele a zjistili jsme, jak nám to i po muzikantské stránce velmi prospělo. Proto jsme již absolvovali společné několikadenní hraní opět a již se těšíme na další.

V současné době jsme odlehčili repertoár a věnujeme se takovým hitům jako jsou písně-evergreeny od skupiny The Beatles, od Elvise Presleyho, ale na „klasiku“ jsme nezanevřeli – budeme doprovázet naši flétnistku Johanku Herbrychovou v Árii z Händelovy opery Rinaldo.

Komorní orchestr hraje nyní ve složení **11 houslí** (Herbrichová Eliška, Karásková Pavlína, Karásková Petra, Kettner Patrik, Kulhánková Tereza, Stránská Renata, Svobodová Karolína, Šimonová Jitka, Šulcová Blanka, Veselková Kristýna, Včeláková Martina, , **4 violoncella** (Koubová Adéla, Krotký Milan, Pokorná Anežka, Šulc Adam), **1 zobcová flétna** (Šolcová Veronika), **1 příčná flétna** (Herbrychová Johana), **1 klarinet** (Stránská Darina), **1 lesní roh** (Hučíková Alena), **1 pozoun** (Stříbrný Vojtěch).

Žáci navštěvující výuku ve školním roce 2008-2009:

<u>jméno žáka</u>	<u>obor</u>	<u>vyučující</u>
Arabaszová Zuzana	taneční obor	Černochová Eva
Atkinson Lauren	klavír	Chmelařová Monika
	výtvarný obor	Šolc Miloš
Atkinson Olivia	klavír	Štolfová Daniela
	výtvarný obor	Šolc Miloš
Babák Štěpán	trubka	Matějka Ondřej
Balský Vojtěch	taneční obor	Černochová Eva
Barkmannová Štěpánka	zobcová flétna	Matějka Ondřej
Bartková Aneta	pěvecký sbor	Čejková Věra
	taneční obor	Černochová Eva
Bartoň Jan	klavír	Petira Michal
Batková Simona	výtvarný obor	Šolc Miloš
Bednářová Kateřina	zobcová flétna	Hučíková Ivana
Bendová Petra	výtvarný obor	Šolc Miloš
Benešová Barbora	zpěv	Svobodová Zdenka
Beranová Helena	kytara	Botková Hana
Berková Sabina	taneční obor	Černochová Eva
Bíma Michal	výtvarný obor	Šolc Miloš
Bochová Eva	kytara	Botková Hana
Bonková Anita	klavír	Matoušková Petra
Botková Andrea	sborový zpěv	Čejková Věra
Brandová Pavlína	zobcová flétna	Matějka Ondřej
Breuerová Lenka	taneční obor	Černochová Eva
Breuerová Lucie	výtvarný obor	Šolc Miloš
Brodská Nikola	kytara	Komárek František
Brožíčková Kristýna	klavír	Stříbrná Marie
	výtvarný obor	Šolc Miloš
Brožíčková Lucie	taneční obor	Černochová Eva
Brunnerová Zuzana	saxofon	Komárek František
	výtvarný obor	Šolc Miloš
Brykner Vít	klavír	Petira Michal
Břeň Lukáš	výtvarný obor	Šolc Miloš
Březina Jaromír	klavír	Stříbrná Marie
Bucková Karolína	zobcová flétna	Hučíková Ivana
Buchalová Žofie	klavír	Matoušková Petra

Bucharová Adéla	taneční obor klavír	Černochová Eva Štolfová Daniela	Faměrová Kateřina	keyboard taneční obor	Matoušková Petra Černochová Eva
Buchnarová Romana	výtvarný obor	Šolc Miloš	Fantová Marcela	kytara	Hučíková Ivana
Bui Thi Phuong Eva	výtvarný obor	Šolc Miloš	Fejfarová Daniela	taneční obor	Černochová Eva
Bydžovská Lucie	výtvarný obor	Šolc Miloš	Fejfarová Kristýna	keyboard	Stříbrná Marie
Cardál Michael	bicí nástroje	Havelka Jiří	Fiala Radovan	bicí nástroje	Komárek František
Cimbálová Lucie	taneční obor	Černochová Eva	Fialová Andrea	saxofon	Komárek František
Cyrany Václav	klavír	Chmelařová Monika	Fišer František	klavír	Čejková Věra
Cyranyová Eva	klavír	Chmelařová Monika	Fišer Jan	klavír	Čejková Věra
Čapounová Martina	klavír	Stříbrná Marie	Fišerová Anna	klavír	Čejková Věra
Čechová Pavlína	zobcová flétna	Kracík Jana	Folprechtová Ema	sborový zpěv	Badová Zdeňka
Černohlávková Adéla	kytara	Komárek František	Forbelská Dominika	klavír	Chmelařová Monika
Červená Martina	keyboard	Krčmárik Pavel	Franc Jakub	výtvarný obor	Šolc Miloš
Červová Marie	taneční obor	Černochová Eva	Frošová Kateřina	keyboard	Stříbrná Marie
Čimová Anna	taneční obor	Černochová Eva	Frybová Jana	zobcová flétna	Hučíková Ivana
	výtvarný obor	Šolc Miloš	Frydrychová Eliška	klavír	Matoušková Petra
Danišová Karolína	taneční obor	Černochová Eva		výtvarný obor	Šolc Miloš
Daňková Lucie	flétna	Hučíková Ivana	Furiš David	kytara	Botková Hana
Dařbujánová Eliška	klavír	Štolfová Daniela	Geissbergerová Anja	violoncello	Vrbová Miloslava
Dědečková Daniela	klavír	Petira Michal		výtvarný obor	Šolc Miloš
	flétna	Hučíková Ivana	Gregorová Karolína	zobcová flétna	Matějka Ondřej
	taneční obor	Černochová Eva	Gregorová Tereza	klavír	Kalvodová Katarína
Dočkalová Karolína	taneční obor	Černochová Eva	Grohová Kateřina	taneční obor	Černochová Eva
Doškář Šimon	zobcová flétna	Čejková Věra	Grohová Lucie	taneční obor	Černochová Eva
	taneční obor	Černochová Eva	Hakl Ondřej	sborový zpěv	Včeláková Jana
Drahoňovská Eliška	taneční obor	Černochová Eva	Hanspeterová Maria	výtvarný obor	Šolc Miloš
Drapáková Klára	zobcová flétna	Matějka Ondřej	Hanušová Viktorie	keyboard	Matoušková Petra
Drbohlav Jakub	zobcová flétna	Matějka Ondřej	Hartigová Martina	keyboard	Krčmárik Pavel
Drbohlavová Jana	výtvarný obor	Šolc Miloš	Havel Ondřej	výtvarný obor	Šolc Miloš
Drbohlavová Zuzana	výtvarný obor	Šolc Miloš	Havelka Jan	bicí nástroje	Havelka Jiří
Drobný Daniel	keyboard	Stříbrná Marie	Havelka Jan	bicí nástroje	Kopecný Miroslav
Droznová Amálie	klarinet	Komárek František	Havelková Tereza	klavír	Matoušková Petra
Dubinová Alžběta	taneční obor	Černochová Eva	Havlík Jan	klarinet	Komárek František
	výtvarný obor	Šolc Miloš	Havlová Denisa	zpěv	Badová Zdeňka
Dubinová Klára	taneční obor	Černochová Eva		klavír	Matoušková Petra
	výtvarný obor	Šolc Miloš	Havlová Tereza	taneční obor	Černochová Eva
Dubská Daniela	výtvarný obor	Šolc Miloš	Hazdrová Kristýna	klavír	Kalvodová Katarína
Dubská Veronika	zobcová flétna	Matějka Ondřej	Hegrová Klára	zobcová flétna	Matějka Ondřej
	výtvarný obor	Šolc Miloš	Hejduková Marie-Anna	klavír	Matoušková Petra
Dubský Vojtěch	výtvarný obor	Šolc Miloš	Heppnerová Dominika	výtvarný obor	Šolc Miloš
Ducháčková Barbora	výtvarný obor	Šolc Miloš	Herbrichová Eliška	housle	Kolářný Ondřej
Dytrychová Kristýna	taneční obor	Černochová Eva		výtvarný obor	Šolc Miloš
Ederová Šárka	kytara	Botková Hana	Herbrychová Apolena	zobcová flétna	Matějka Ondřej
Entová Tereza	klavír	Štolfová Daniela	Herbrychová Johana	flétna	Hučíková Ivana
	výtvarný obor	Šolc Miloš		keyboard	Matušková Vladimíra
Erbenová Klára	sborový zpěv	Badová Zdeňka	Herbrychová Magdalena	kytara	Komárek František
Faměrová Dagmar	taneční obor	Černochová Eva	Hercíková Eva	taneční obor	Černochová Eva
			Hermann Jakub	zobcová flétna	Matějka Ondřej

Klika Jan	keyboard zpěv	Krčmárik Pavel Včeláková Jana	Kracíková Monika Kracíková Terezie	výtvarný obor flétna	Šolc Miloš Hučíková Ivana
Klimešová Tereza	Taneční obor	Černochová Eva		zpěv	Svobodová Zdeňka
Klouzová Hana	klavír	Stříbrná Marie	Krátká Natálie	flétna	Hučíková Ivana
Kmínková Lucie	výtvarný obor	Šolc Miloš	Krausová Aneta	keyboard	Krčmárik Pavel
Knap Lukáš	keyboard	Matušková Vladimíra	Krausová Eliška	zpěv	Včeláková Jana
Knapová Michaela	keyboard	Krčmárik Pavel	Krejcarová Anna	klavír	Petira Michal
	lesní roh	Komárková Jaroslava	Kriso Victoria	taneční obor	Černochová Eva
Knapová Sylvie	taneční obor	Černochová Eva	Krňávková Anna	výtvarný obor	Šolc Miloš
Kobrllová Vanessa	kytara	Botková Hana	Krotilová Gabriela	taneční obor	Černochová Eva
Kodešová Kateřina	klavír	Štolfová Daniela	Krotký Milan	violoncello	Vrbová Miloslava
Kolář Ondřej	výtvarný obor	Šolc Miloš	Krulich Martin	kytara	Botková Hana
Kolářová Tereza	klavír	Štolfová Daniela	Krupková Alena	výtvarný obor	Šolc Miloš
	taneční obor	Černochová Eva	Kubíčková Aneta	klavír	Čejková Věra
Kolinová Markéta	klavír	Petira Michal		zpěv	Svobodová Zdeňka
Kolková Adriana	keyboard	Matoušková Petra	Kubíčková Barbora	zobcová flétna	Hučíková Ivana
	zpěv	Badová Zdeňka	Kubín Lukáš	zpěv	Svobodová Zdeňka
Koloc Pavel	keyboard	Krčmárik Pavel	Kubínová Veronika	kytara	Botková Hana
Komárková Barbora	zobcová flétna	Matějka Ondřej	Kubištová Natálie	violoncello	Vrbová Miloslava
	výtvarný obor	Šolc Miloš	Kubrová Kristýna	taneční obor	Černochová Eva
Komárková Karolína	výtvarný obor	Šolc Miloš	Kučerová Aneta	zobcová flétna	Matějka Ondřej
Komárková Tereza	zobcová flétna	Komárek František	Kulhánková Tereza	housle	Koláčny Ondřej
Koňáfková Alena	kytara	Botková Hana		zpěv	Svobodová Zdeňka
Kopalová Hana	sborový zpěv	Čejková Věra	Kuncířová Kateřina	zobcová flétna	Hučíková Ivana
Koprnická Anna	klavír	Matoušková Petra	Kutašová Monika	taneční obor	Černochová Eva
Kořínková Markéta	taneční obor	Černochová Eva	Kůtková Martina	klavír	Štolfová Daniela
Kosová Lenka	taneční obor	Černochová Eva		flétna	Hučíková Ivana
Kotrčová Kristýna	taneční obor	Čejková Věra	Kůtková Radka	kytara	Botková Hana
Koubová Adéla	klavír	Vrbová Miloslava		klavír	Petira Michal
	violoncello	Šolc Miloš	Kužel Jiří	klavír	Matoušková Petra
	výtvarný obor	Černochová Eva	Kuželková Liliana	klavír	Kalvodová Katarína
Koubová Apolena	taneční obor	Černochová Eva	Kuželková Natálie	housle	Koláčny Ondřej
Koubová Johana	klavír	Kalvodová Katarína	Kuželová Adéla	zobcová flétna	Matějka Ondřej
	taneční obor	Černochová Eva		taneční obor	Černochová Eva
Koudelka Roman	klavír	Štolfová Daniela	Květenská Anna	taneční obor	Černochová Eva
Koudelka Václav	klavír	Petira Michal	Kyselá Jakub	kytara	Botková Hana
Koutná Nikola	klavír	Petira Michal	Kyselová Klára	kytara	Hučíková Ivana
	výtvarný obor	Šolc Miloš	Kyzivátová Adéla	klavír	Štolfová Daniela
Koutná Tereza	klavír	Petira Michal	Lačná Denisa	kytara	Komárek František
Kováčová Tereza	taneční obor	Černochová Eva	Lachmanová Lucie	klavír	Štolfová Daniela
Kovářová Adéla	zobcová flétna	Komárek František	Lamač Ondřej	zobcová flétna	Komárek František
Kozáková Kristýna	výtvarný obor	Šolc Miloš	Lamač Oskar	klarinet	Komárek František
Kozáková Monika	zobcová flétna	Kracík Jana	Lambert Filip	violoncello	Vrbová Miloslava
Kozlová Kateřina	klavír	Štolfová Daniela	Laryšová Veronika	výtvarný obor	Šolc Miloš
	taneční obor	Černochová Eva	Laurinová Leona	zobcová flétna	Kracík Jana
Kracík Josef	klavír	Čejková Věra			
	bicí nástroje	Komárek František	Lemberková Nikola	zobcová flétna	Kracík Jana
Kracík Vít	zobcová flétna	Matějka Ondřej		taneční obor	Černochová Eva

Lemmerová Michaela	keyboard	Krčmárik Pavel	Mošna Jan	kytara	Komárek František
Lhoták František	výtvarný obor	Šolc Miloš	Mušková Pavla	klavír	Matoušková Petra
Linartová Petra	keyboard	Matoušková Vladimíra	Mydlářová Karolína	zobcová flétna	Kracík Jana
	kytara	Botková Hana	Myslívová Veronika	kytara	Botková Hana
	taneční obor	Černochová Eva	Myslivec Tomáš	kytara	Botková Hana
Lingrová Eliška	klavír	Chmelařová Monika	Náhlovská Daniela	kytara	Botková Hana
	taneční obor	Černochová Eva	Najman Tomáš	kytara	Botková Hana
Linhart Jiří	klavír	Štolfová Daniela	Najmanová Jitka	zobcová flétna	Kracík Jana
Link Zdeněk	kytara	Botková Hana		taneční obor	Černochová Eva
Linková Kateřina	klavír	Matoušková Petra	Nauš Jaroslava	zobcová flétna	Komárek František
Lórincová Kristýna	taneční obor	Černochová Eva	Nazaraga Nikolas	kytara	Botková Hana
Loumová Petra	sborový zpěv	Badová Zdeňka	Nechanická Kateřina	flétna	Hučíková Ivana
Lukáš Ondřej	sborový zpěv	Badová Zdeňka		zpěv	Včeláková Jana
Maderová Michaela	výtvarný obor	Šolc Miloš	Nechanická Nikola	klavír	Štolfová Daniela
Machačná Sabina	kytara	Botková Hana	Neufussová Ester Marie	sborový zpěv	Čejková Věra
Machalická Karolína	výtvarný obor	Šolc Miloš	Neugebauerová Eliška	zobcová flétna	Komárek František
Machatá Dominika	výtvarný obor	Šolc Miloš	Noll Jaroslav	klavír	Matoušková Petra
Machatá Vanessa	výtvarný obor	Šolc Miloš	Noll Vojtěch	klavír	Matoušková Petra
Malý Martin	klarinet	Komárek František	Nosková Barbora	saxofon	Komárek František
	klavír	Petira Michal	Nosková Lenka	zpěv	Včeláková Jana
Marešová Nicola	klavír	Matoušková Petra	Nováková Adéla	sborový zpěv	Čejková Věra
	zpěv	Badová Zdeňka		klavír	Matoušková Petra
Mařádek Jiří	taneční obor	Černochová Eva	Nováková Kateřina	keyboard	Matoušková Petra
Másiarová Nikola	klavír	Štolfová Daniela	Novotná Lucie	keyboard	Stříbrná Marie
Mašek Tomáš	kytara	Botková Hana	Novotná Michaela	zobcová flétna	Matějka Ondřej
	zobcová flétna	Matějka Ondřej	Novotná Petra	klavír	Stříbrná Marie
Matějka Jan	bicí nástroje	Havelka Jiří	Novotná Radka	kytara	Hučíková Ivana
Matějková Klára	taneční obor	Černochová Eva		výtvarný obor	Šolc Miloš
Matějková Pavlína	výtvarný obor	Šolc Miloš	Nýdrlová Veronika	zobcová flétna	Matějka Ondřej
Matoušková Anna	klavír	Štolfová Daniela	Oborníková Iveta	výtvarný obor	Šolc Miloš
Matoušková Jana	sborový zpěv	Badová Zdeňka	Obročníková Anna	taneční obor	Černochová Eva
	taneční obor	Černochová Eva	Obročníková Kristýna	klavír	Štolfová Daniela
Matoušová Karolína	housle	Koláčny Ondřej		taneční obor	Černochová Eva
Mikeš Ondřej	zobcová flétna	Kracík Jana	Odvárko Jan	zobcová flétna	Čejková Věra
Mikešová Barbora	taneční obor	Černochová Eva	Ondráček Tomáš	klavír	Štolfová Daniela
Mikšík Lukáš	klarinet	Komárek František		trubka	Matějka Ondřej
Mírská Klára	výtvarný obor	Šolc Miloš	Ondřich Tomáš	kytara	Komárek František
Mírská Kristýna	taneční obor	Černochová Eva	Ondřichová Veronika	klavír	Štolfová Daniela
Mičkovičová Aneta	výtvarný obor	Šolc Miloš	Otáhalová Barbora	taneční obor	Černochová Eva
Mizerová Alena	klavír	Štolfová Daniela	Otáhalová Klára	taneční obor	Černochová Eva
Mizerová Aneta	kytara	Botková Hana	Pačtová Lenka	zobcová flétna	Matějka Ondřej
Mizerová Simona	výtvarný obor	Šolc Miloš	Palasová Pavlína	flétna	Hučíková Ivana
Mládek Václav	klavír	Petira Michal	Paličková Anna	klavír	Kalvodová Katarína
Mochanová Karolína	flétna	Hučíková Ivana	Partlová Iva	klavír	Čejková Věra
	výtvarný obor	Šolc Miloš		taneční obor	Černochová Eva
Mochanová Tereza	kytara	Hučíková Ivana	Pažoutová Daniela	keybord	Matoušková Petra
	keyboard	Matoušková Vladimíra	Pažoutová Michaela	zobcová flétna	Matějka Ondřej
Morillo Amy	klavír	Petira Michal	Pecová Nikola	zobcová flétna	Čejková Věra

Pecháňová Simona	taneční obor	Černochová Eva	Riegerová Maryša	klavír	Kalvodová Katarína
Pelantová Lenka	výtvarný obor	Šolc Miloš	Rodrová Pavlína	taneční obor	Černochová Eva
Pekner Zuzana	taneční obor	Černochová Eva	Rodrová Veronika	výtvarný obor	Šolc Miloš
Perkner Richard	taneční obor	Černochová Eva	Rosmanitová Kristina	klavír	Matoušková Petra
Perná Adéla	klavír	Matoušková Petra	Roudná Dominika	výtvarný obor	Šolc Miloš
Perná Aneta	kytara	Botková Hana	Rožníčková Štěpánka	taneční obor	Černochová Eva
Petříková Růžena	housle	Kopecský Miroslav	Runčík Radek	klavír	Petira Michal
	taneční obor	Černochová Eva	Runčíková Anna	klavír	Kalvodová Katarína
	výtvarný obor	Šolc Miloš	Rusová Eva	flétna	Hučíková Ivana
Pitthardová Dominika	výtvarný obor	Šolc Miloš		výtvarný obor	Šolc Miloš
Pitthardová Veronika	zpěv	Svobodová Zdeňka	Rutrlová Magdaléna	flétna	Hučíková Ivana
Plachý Ondřej	výtvarný obor	Šolc Miloš	Rýdl Jan	zobcová flétna	Kracík Jana
Plaňanský Vít	keyboard	Krčmárik Pavel	Rychlá Kateřina	zpěv	Badová Zdeňka
	zpěv	Včeláková Jana		zobcová flétna	Matějka Ondřej
Plíšek Bohumil	klavír	Kalvodová Katarína		taneční obor	Černochová Eva
Plíšková Klára	lesní roh	Komárková Jaroslava	Rychtarechová Nikoleta	taneční obor	Černochová Eva
Pluhař Jan	výtvarný obor	Šolc Miloš	Rychtera Adam	klavír	Kalvodová Katarína
Pluhař Michal	výtvarný obor	Šolc Miloš	Rychtera Ivan	klavír	Kalvodová Katarína
Pluhařová Alice	klavír	Stříbrná Marie	Řadová Simona	výtvarný obor	Šolc Miloš
Pluhařová Sára	klavír	Chmelařová Monika	Řeháková Nikola	keyboard	Stříbrná Marie
Podobská Lucie	klavír	Petira Michal	Sajdlová Marie	zobcová flétna	Kracík Jana
Podzimková Iva	keyboard	Krčmárik Pavel		výtvarný obor	Šolc Miloš
Pokorná Anežka	violoncello	Vrbová Miloslava	Salayová Eliška	výtvarný obor	Šolc Miloš
	obligátní klavír	Stříbrná Marie	Sedláčková Veronika	klavír	Čejková Věra
	flétna	Hučíková Ivana	Sedláková Julie	výtvarný obor	Šolc Miloš
Pokorná Marie	flétna	Kracík Jana	Scháňková Andrea	taneční obor	Černochová Eva
Pokorná Veronika	zobcová flétna	Kracík Jana	Štolfová Daniela	kytara	Botková Hana
Pokorná Zdislava	klavír	Štolfová Daniela	Kalvodová Katarína	flétna	Hučíková Ivana
Pokorný Jan	klavír	Kalvodová Katarína	Koláčny Ondřej	klavír	Petira Michal
Pokorný Václav	housle	Koláčny Ondřej	Kracík Jana	výtvarný obor	Šolc Miloš
Pospíšilová Alžběta	zobcová flétna	Kracík Jana	Černochová Eva	výtvarný obor	Šolc Miloš
	taneční obor	Černochová Eva	Černochová Eva	klavír	Matoušková Petra
Pospíšilová Žofie	taneční obor	Černochová Eva	Šolc Miloš	zobcová flétna	Matějka Ondřej
Pourová Šárka	výtvarný obor	Šolc Miloš	Kracík Jana	výtvarný obor	Šolc Miloš
Prachař Vojtěch	zobcová flétna	Kracík Jana	Kracík Jana	výtvarný obor	Šolc Miloš
Prajzlerová Iveta	zobcová flétna	Kracík Jana	Komárek František	taneční obor	Černochová Eva
Procházka Ondřej	saxofon	Komárek František	Černochová Eva	taneční obor	Černochová Eva
Procházková Kateřina	taneční obor	Černochová Eva	Stříbrná Marie	sborový zpěv	Čejková Věra
Prokeš Jakub	keyboard	Stříbrná Marie	Botková Hana	výtvarný obor	Šolc Miloš
Prokešová Ester	kytara	Botková Hana	Botková Hana	flétna	Hučíková Ivana
Prokorát Marek	kytara	Botková Hana	Šolc Miloš	kytara	Botková Hana
Půhoná Kateřina	výtvarný obor	Šolc Miloš	Černochová Eva	klavír	Kalvodová Katarína
Purkrábková Alena	taneční obor	Černochová Eva	Vrbová Miloslava	klarinet	Komárek František
Railová Carolína	violoncello	Vrbová Miloslava	Šolc Miloš	zobcová flétna	Kracík Jana
Rajnišová Kristýna	výtvarný obor	Šolc Miloš	Botková Hana	zpěv	Svobodová Zdeňka
Reiková Dominika	kytara	Botková Hana	Černochová Eva	housle	Koláčny Ondřej
Rejfková Eliška	taneční obor	Černochová Eva	Černochová Eva	klarinet	Komárek František
Rejfková Šárka	taneční obor	Černochová Eva	Matoušková Petra		
Rejfová Dominika	klavír	Matoušková Petra			

Stříbrný Vojtěch	pozoun zpěv	Matějka Ondřej Včeláková Jana	Ulustá Simona	klavír zpěv	Kalvodová Katarína Svobodová Zdeňka
Suchardová Kateřina	výtvarný obor klavír	Šolc Miloš Kalvodová Katarína	Tobiášová Kateřina	klavír zpěv	Petira Michal Svobodová Zdeňka
Suchochleb Patrik	taneční obor	Černochová Eva	Tobolková Kateřina	taneční obor	Černochová Eva
Svoboda Vít	keyboard	Matoušková Petra	Tomášek Martin	zpěv výtvarný obor	Svobodová Zdeňka Šolc Miloš
Svobodová Karolína	housle taneční obor	Koláčný Ondřej Černochová Eva	Tomášek Václav	keyboard	Stříbrná Marie
Svobodová Tereza	kytara	Botková Hana	Toráč Vladimír	zpěv	Včeláková Jana
Svorníková Eliška	výtvarný obor	Šolc Miloš	Tóth Rudolf	keyboard	Krčmárik Pavel
Sýkora Michal	keyboard zpěv	Krčmárik Pavel Svobodová Zdeňka	Tran Ly Thi Huong	kytara	Botková Hana
Sýkorová Monika	výtvarný obor	Šolc Miloš	Truhličková Barbora	klavír výtvarný obor	Kalvodová Katarína Šolc Miloš
Sytný Patrik	kytara	Hučíková Ivana	Truhličková Tereza	klavír	Štolfová Daniela
Šatrová Valentýna	klavír zpěv	Petira Michal Včeláková Jana	Trýzubská Tereza	lesní roh	Komárková Jaroslava
Šilhánová Petra	zpěv	Svobodová Zdeňka	Tumová Adéla	taneční obor	Černochová Eva
Šimáková Jitka	klavír	Čejková Věra	Tůmová Ivana	zpěv	Svobodová Zdeňka
Šimáková Šárka	flétna	Hučíková Ivana	Turčín Štěpán	kytara	Komárek František
Šimonová Jitka	klavír	Čejková Věra	Turčínová Adéla	taneční obor	Černochová Eva
Šimonová Lenka	housle	Stříbrná Marie	Tylová Tereza	taneční obor výtvarný obor	Černochová Eva Šolc Miloš
Šmejcová Anna	taneční obor	Černochová Eva	Ulrichová Marie	klavír	Kalvodová Katarína
Šneberková Martina	výtvarný obor	Šolc Miloš	Urbanová Daniela	klavír	Chmelařová Monika
Šohajová Nikola	taneční obor	Černochová Eva	Urbanová Marie	housle	Koláčný Ondřej
Šolcová Veronika	taneční obor	Černochová Eva	Urbanová Marie	zobcová flétna	Matějka Ondřej
Šourková Aneta	zobcová flétna	Kracík Jana	Urbanová Soňa	taneční obor	Černochová Eva
Šourková Kamila	kytara	Botková Hana	Vacek Petr	taneční obor klavír	Černochová Eva Kalvodová Katarína
Šoutová Dominika	klavír	Matoušková Petra	Vacková Alena	bicí nástroje zpěv	Komárek František Včeláková Jana
Špicarová Tereza	klavír	Kracík Jana	Vacková Alena	klavír	Štolfová Daniela
Špínová Michaela	zobcová flétna	Hučíková Ivana	Vacková Barbora	housle	Koláčný Ondřej
Šrůta Jiří	klavír	Matoušková Petra	Václav Jaroslav	bicí nástroje	Komárek František
Štěpánek Václav	housle	Koláčný Ondřej	Vágenknecht Jiří	bicí nástroje klavír	Havelka Jiří Petira Michal
Štolcová Anna	výtvarný obor	Šolc Miloš	Váagner Miroslav	zpěv	Svobodová Zdeňka
Štroblová Kristýna	klavír	Matoušková Petra	Valentová Jana	taneční obor	Černochová Eva
Štučková Petra	zobcová flétna výtvarný obor	Čejková Věra Šolc Miloš	Vališková Juliána	klavír	Stříbrná Marie
Šulc Adam	klavír	Chmelařová Monika	Valnoha Aleš	saxofon	Komárek František
Šulcová Blanka	violoncello	Vrbová Miloslava	Valnoha Lukáš	kytara	Hučíková Ivana
Švarcová Klára	housle	Koláčný Ondřej	Vaničková Kateřina	kytara výtvarný obor	Šolc Miloš Šolc Miloš
Švec David	keyboard	Matoušková Petra	Váňková Veronika	výtvarný obor	Koláčný Ondřej
Švihová Jitka	keyboard	Šolc Miloš	Včeláková Martína	housle	Stříbrná Marie
Švorcová Amálie	výtvarný obor	Šolc Miloš	Veisová Anna	klavír zpěv	Stříbrná Marie Svobodová Zdeňka
Tanečková Lenka	výtvarný obor	Šolc Miloš	Velebný Dan	zpěv	Stříbrná Marie
Tichý Vojtěch	housle	Koláčný Ondřej	Veselková Barbora	housle	Matějka Ondřej
Tillová Dana	housle	Krčmárik Pavel	Veselková Kristýna	zobcová flétna	Stříbrná Marie
Tížková Lucie	keyboard klavír	Petira Michal		housle	

Víchová Martina	taneční obor	Černochová Eva
Víchová Vlasta	výtvarný obor	Šolc Miloš
Vincenciová Veronika	house	Koláčny Ondřej
Vinšová Veronika	výtvarný obor	Šolc Miloš
Vitvar Jan	klavír	Kalvodová Katarína
Vitvar Prokop	klavír	Petira Michal
Vitvar Vít	klavír	Petira Michal
Vohánková Sára	violoncello	Vrbová Miloslava
Vojtíšková Jana	taneční obor	Černochová Eva
Vojtková Vendula	výtvarný obor	Šolc Miloš
Volková Klára	taneční obor	Černochová Eva
Vorlíčková Anna	keyboard	Stříbrná Marie
Vydrová Pavlína	výtvarný obor	Šolc Miloš
Vysloužil Martin	zobcová flétna	Čejková Věra
Zadinová Kristýna	výtvarný obor	Šolc Miloš
Zahradníková Irena	kytara	Komárek František
Zachovalová Denisa	klavír	Petira Michal
	výtvarný obor	Šolc Miloš
Zachovalová Lucie	klavír	Petira Michal
	výtvarný obor	Šolc Miloš
Zajícová Radka	výtvarný obor	Šolc Miloš
Záveský Aleš	house	Stříbrná Marie
Zikmund Adam	klavír	Petira Michal
Zikmundová Viola	keyboard	Matušková Vladimíra
	zobcová flétna	Kracík Jana
Zilvarová Daniela	taneční obor	Černochová Eva
Zilvarová Zuzana	taneční obor	Černochová Eva
Zítková Dominika	keyboard	Stříbrná Marie
Zoubková Eliška	zpěv	Svobodová Zdeňka
Zoubková Hana	keyboard	Krčmárik Pavel
Zubatá Magdalena	klavír	Štolfová Daniela
	zpěv	Svobodová Zdeňka
Žďárská Erika	keyboard	Stříbrná Marie
	taneční obor	Černochová Eva
Žemlička Radomír	keyboard	Stříbrná Marie
	zpěv	Včeláková Jana
Žitná Kateřina	výtvarný obor	Šolc Miloš
Žitná Kristýna	sborový zpěv	Čejková Věra

Vydala Základní umělecká škola J. B. Foerster a Jičín
 Zpracovala: Bc. Jaroslava Komárková
 Materiály připravili: Eva Černochová, Mgr. Ivana Hučíková, Katarína Kalvodová,
 Petra Matoušková, Vladimíra Matušková, Marie Stříbrná, Zdeňka Svobodová ,
 Mgr. Miloš Šolc, Mgr. Jana Včeláková, Miloslava Vrbová,
 Odborná spolupráce: Miroslav Jiran
 Foto: Jiří Ullrich, Bc. Jaroslava Komárková
 Kresba na obálce: Lucie Stillerová
 Grafická úprava a sazba: Ing. Zdeněk Fidranský
 Tisk FITOS spol. s.r.o. Stará Paka